

Dvisavaitinis Ilustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas V Sausio-January 15d., 1923 m. 442 No. 1 (133)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915, at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103,
Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

"VYTIS" (The Knights)
Published Semi-Monthly by the LIETUVOS
VYČIAI (Knights of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATE:

Yearly _____ \$3.50
6 Months _____ 2.00
In Foreign Countries and Chicago Yearly _____ 4.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"

4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

"VYTIS"

Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis
Leidžia Lietuvos Vyčiai.

PRENUMERATA:

Metams _____ \$3.50
Pusmešiu _____ 2.00
I Užrubežj ir Chicago Metams _____ 4.00
Pavienis Numeris _____ 20c

"VYTIS"

4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

Vyčiai, Vytes!

Šiandie Lietuvoje dedasi svarbūs įvykiai!

Klaipėdes Šauliai, išvien su kitais lietuviais patriotais,
varo LAUK prancūzus iš Klaipėdos krašto!

Jiems reikalinga skubi parama, nes trūksta ginklų ir
kitokių tam garbingam žygiui dalykų. Kad ta kova su
priešu jiems būtų pasekminga, MES turime pribūti jiems
su pagelba!

VYČIAI! Eikime Lietuvos Šauliams į pagelbą. Ei-
kime šiandien, nes rytoj gali būti vėlu. Delto visos ku-
pos šaukite visuotinus susirinkimus ir kiek kuris gali
aukokite Lietuvos Šauliams, nes Jie laukia greitos mūsų
pagelbos!

Valio Lietuvos Šauliai!
Valio garbingas jų žygis!

Visas aukas kuogreičiausia siųskite šiuo adresu: A.
Žmuidzinavičius, 3251 So. Halsted St., Chicago, Ill.

CENTRO VALDYBA

*by Lithuanian / Hall
dex # 25 ch, 136*

Naujus Metus pradėdant.

EŽINOMAN tolin štai nubėgo senieji metai, uzleidę vietą naujiems—1923. Ką jie, visados su džiaugsmu laukiami, mums neša, niekas negali pasakyti, nes neatidengiama paslaptis juos tik diena po dienos veria.

Nežinodami, ką neša mums ateitis, senuoju papročiu brangiai mūsų Organizacijai, visoms jos kuopoms, valdyboms, nariams—ėms, rėmėjams ir prieteliams linkime —

LAIMINGŲ NAUJŲ 1923 METŲ!

Kiekvienai metai savaime yra laimingi visiems, kieno akys jų aušrą išvysta ir pabaišos sulaukia. Bet jei eidami pirmyn metai atneša mums, ir abelnai visai žmonijai, nelaimių-nepasisekimų, ar ką kitą skaudaus įspaudžia gyveniman, tai ne metai kalti. Tai pasekmės mūsų arba kitų, vieno arba daugelio — žodžiu kieno nors darbo.

Taip.

Įžengus į naujuosius metus mes nematome, kad ta viso pikto mašinerija, kuri praeitais metais tiek daug vargų pagimdė, tiek nelaimių pridarė, nors kiek būtų pakrypus linkui seno, seno vienu kitiems linkėjimo — Laimingų Naujų Metų! Tie žmonės, kurie ligšiol blogus darbus dirbo, dirba juos ir šiandie, dirbs ir toliau. Reiškia, "Laimingų Naujų Metų" linkėjimai tik tada išsipildys, kada geri žmonių darbai, Amžinos Teisybės pagrįsti, perviršys piktus darbus.

Taigi, kad šie metai būtų laimingesni, mes, draugai Vyčiai ir draugės Vytės, turime padvigubinti savo gerus darbus; mūsų darbai turi viršyti visą piktą, su kuriuo veik kasdieną susiduriame ir susidursime. O tai padarysime:—

Pirma, kaipo lietuviai katalikai stipriai stovėdami prie savo obalsio—Dievas ir Tėvynė;

Antra, dvigubai daugiau pasišvėsdami auginimui ir stiprinimui savo Organizacijos:

tegu pabaigoje metų nesiras nei vienos lietuvių kolonijos, kurioje nebūtų Vyčių kuopos; tegu nesiras doro lietuvių jaunimo, kuris nepriklausytų prie mūsų Organizacijos;

Trečia, padvigubinę darbą ir duosnumą, kad paliuosavus Organizaciją nuo skolos, kurią užtraukėme pirkdami spaustuve. Ta skola pančioja Centrą ir žymiai trukdo Organizacijos veikimą. Atminkime, kad Centras, tai visos Organizacijos širdis.

Ketvirta, steigdami vakarines arba dielines (kur nėra parapijinių) mokyklas, kuriose jaunoji karta būtų mokinama lietuvių kalbos, Lietuvos istorijos ir tt.

Penkta, pažindami visas savo silpnības ir jas nugalėdami.

Visi tie mūsų darbai turi ne žodžiuose, ne svajonėse pasilikti, bet gyvais gyvenime pasirodyti.

Taigi, vienybėje ir meilėje, su dviguba energija visi šiemet stokime prie kiekvieno naudingo darbo. Dievas su mumis. Su Jo pagelba mes nugalėsime visus išlaukinius ir vidujinius priešus, kurie ardo mūsų vienybę, drumsčia gyvenimą ir temdo viltį skaisčiai Organizacijos ateičiai.

Tada ir bus geri, laimingi metai.

Chicagos Vyčių Apskričio metiniame suvažiavime, sausio 14 d., š. m., Visų Šventų parap. mokyklos kambary vienbalsiai išnešta rezoliucija, kuria raginama visos Chicagos kuopos finansiniai kuogreičiausiai paremti Klaipėdos lietuvius, pasirįžusius numesti nuo Klaipėdos krašto svetimą jungą. Pats Apskritys iš savo izdo paskyrė 50 dol. ir atstovai sumetė 12 dol. Pinigai tą pačią dieną tapo įduoti Šaulių atstovui Žmuidzinaičiui.

Jaunime, pažink save.

“Laimingas tas, kurs pergalės
Save, nors daugel nukentės,
Ir kaip bus gera prisiminti,
Kad šie takai per vargą minti
Naujas kartas tolyn lydės”.

Žilvitis.

“PAŽINK save, pergalėk save”. Tai senovės graikų mintytojo Sokrato žodžiai. Vienas, kitas gal pasakys: “Juk aš pažįstu save, net atmintinai žinau savo vardą, pavardę” ir tt. Atsimenu, keletas metų atgal, kumet pirmą kartą girdėjau viršui minėtus žodžius ir mano buvo panašus manymas. Bet sakydamas tuos žodžius Sokratas turėjo omenyje kitoki savęs pažinimą.

Veltui, manau, ieškotume žmogaus, kuris nežinotų savo vardo, pavardės, bet žmogų, kuris savęs nepažįsta, greitai galėtume surasti.

Pasauly niekas nestovi ant vietos, taigi ir žmonija, žingsnis po žingsnio, eina artyn amžinybės vartų, ji eina pasidalinus dviem skirtingais keliais.

Vienas kelias platus, viliojantis kelevius, išsodintas žaliuojančiais medžiais, žydinčiomis gėlėmis, kurios duoda malonų kvapą. Vienok šiuo keliu einančių žmonių veidai apsiniaukę, paniurę, rūstūs, nerodanti jokios vilties. Jie eina nedrąsūs, pilni abejonių, nepasitikėjimo savimi ir gale to viso jie nieko daugiaus nemato, kaip tik tirštus chaosų debesis, prie kurių artinasi ir neužilgo turės juose pasinerti.

Antras-gi kelias yra siauras, kalnuotas, pilnas dygių, kurie žeidžia nuvargusias kelevių kojas, neretai tenka ir parklūpti, bet tas jų nei kiek nebaugina, tik dar paragina būti atsargesniais, gerai apsižiūrėti, kad neatsargiai padėta koja paslydus ir jį patį pavojingai nesužeistų. Jie tai gerai supranta, kad atsarga ir didžiausias kliūtis nuveikia. Ir nors tie keleiviai atrodo nuvargę, bet dvasioje tikri milžinai, pasirengę sutikti kad ir didžiausia nelaimę ir ją kantriai pernešti. Jie žino, kad neužilgo nasibaigs ta vargo kelionė, o gale to viso jiems šypsosi niekumet negęstanti aušros

šviesa, kurios nebeužtemdys jokios gyvenimo audros.

Turėdami omenyje minėtu du keliu, pažvelgkim patys į save ir pamatysim kuriuom keliu einame.

Jaunime, mes ir-gi esame tie keleiviai, keliaujanti į tą pusę—prie amžinybės vartų ir, be abejo, kiekvienas iš mūsų bevelija sutikti tą aušros žvaigždėlę, o ne miglotą padangę, kurios tirštuose rukuose beklaidžiodami turėtume prazūti.

Ne veltui yra sakoma, kad neužtarnauta garbė pigiai įkainuojama. Priešingai, jei kuris nuveiktas darbas daugiau nuo mūsų reikalavo jėgų, pasišventimo, o kartais net ir savęs išsižadėjimo, tas yra brangiausių daiktų mūsų gyvenime.

Ir tie keleiviai, kurie keliauja dviem skirtingais keliais, kurie pasirinko sau platų kelią, jie beeidami juomi ir turėdami užtektinai visų patogumų kelionėj, pasiduoda tinginiui. Jie bevelija geriau pavėsy pagulėti, žmonės skausmų atsigerti, negu žengti pirmyn, juo labiau, kad patys nebežino kur eina. Jie neturi tikslo. Jie yra nelaimingi bastuoliai, kurie, nesulaukę aušros, skęsta nakties chaosuos. Tie žmonės, taigi ir yra tais nelaimingais, kurie savęs nepažįsta, nežino kur eina, nežino kam ir delko gyvena. Nebūtų taip skaudu, jeigu matytum, nedaugelį tokių paklydėlių. Bet liūdna, kumet matai jų ištisus pulkus.

Bet ne visi jie yra dar žuvę. Tiesa, daugelis jų, pasukę į priešingą kelią, pamatė savo klaidas ir sugrįžo. Kiti dar ant vietos stoviniuoja, nenutarę kuriuo keliu eiti. Tad mūsų, Vyčiai, priedermė jiems pagelbėti, parodyti kelią, kuriuomi eidami pasieks savo idealą.

Kiekvienas Vytis-tė privalom būti katalikiškos spaudos apaštalais, nes gera spauda yra geriausias mūsų kelrodis.

O kiek daug šiandieną sutinkame jaunimo, kuris amžinai miręs mūsų tautai ir Bažnyčiai. Jis paniekino visa tai, kas šventa, prakilnu ir dora. Ir kokios priežastys

buvo jų nupuolimo? "Parodyk savo draugus — pasakysiu kuom esi", arba, "Parodyk laikraščius, kuriuos skaitai — pasakysiu kuom esi". Niekas negali padaryti į žmogų tokios įtekmės, kaip spauda. Todėl lai mūsų gyvenimo kelyje vadovu būna dora, katalikiška spauda.

K. S. Jonaitis,

Centro Pirmininkas.

— x —
Žilvitis.

Seniems ir Naujiems metams.

I.

Oi baigiu, jau baigiu paskutinę giją
Įpinti į metų neužbaigtą juosta.
Tik galva man svjra ir gelia krūtinę
Bežiūrint kaip žara vakaruos bejuosta.

O jūros paviršius pasriuvęs raudonai,
Gelmių ripuliuotas varsuoja vilnis.
Užsidegė sniegu nukloti dirvonai
Ir lūkėsy alpsta krūtinėj širdis.

Jau gaudžia slaptingi akordai užgauti,
Ir blykčioja toli žibintuvų ugnis;
Išsitiesė siūlai paviršium auksuoti,
Pakalnę ir dangų jau supa naktis.

Ištiesęs sparnus... prie žvaigždžių aureolės
Nukrisiu berybėn... tarp jųjų šeimos;
Ten viso gyvenimo mano karionės
Gyvybės aitra krūtinėj suliepsnos.

II.

Vos užbaigiau pinti paskutinę giją,
Varpų aidas lydi senuosius metus,
Išnyko kaip sapnas tiek kartų masinę,
Nuvarginę slenka į amžių kapus.

Sudiev paskutinį liūdnei suskambėjo,
Tiek daug man sukūrę krūtinėj ugnies,
Dabar lyg šešėliai jau nyksta nuo vėjo
Ir gęsta ugnis slepiningos vilties.

Prisiminiau laiką kada neprityręs,
Gyvenimo savo kartybių taurės,
Į viską žiūrėjau akim nekaltybės,
Maniau, kad rytojus daug laimės žadės.

Bet laikas vis plaukė ir valandos vienos
Prabėgę nuskendo bangoj užmirštis,
Dažnai ašarotos man buvo blakstienos
Beslankiojant nykiaais šešėliais nakties.

III.

Jau dega erdvė žvaigždėmis nusėta,
Jau varpas prabilo galinga rauda.
Ir aidi ir plaukia didingi balsai,
Ir jų susimąstęs tylus beklausai.

Gilus varpo balsas, kaip jurių gelmė,
Didi, iškilminga — tyra giesmė.
Ji skausmą ir džiaugsmą subūrus kartu
Į užmarštį neša su vario aidu.

Jau sūkurin siaubia, masina kartu
Ir lūkėsy varpo aidėsių skęstu.
Sujaudino sielą... jautriausias stygas
Užgavo, sukėlė ilgėsio bangas.

Dar kartą sutvėręs paskleisiu mintis
Su varpo aidėisiais į tąsias sritis,
Kur dreba ir miršta su varpo aidu,
Beauštančio rytmečio Naujo metu.

IV.

Štai kilantis metas jau žiūri į angą,
Gyvenimo mūsų žvilgsniais įstabiais,
Tai stokim į kovą prieš šelstančią bangą
Ir eikim į šviesą audringais keliais.

Suvienykim širdis į vieną būtybę,
Paduokime ranką mes vienas kitam,
O greitai pajusime jėgą — galybę,
Padėsime pamatą darbui šventam.

Sustoję į darbą ir kilantį metą
Pasveikinkim drąsūs ir žengkim keliais,
Kur einant sutiksim ne vieną verpetą,
Bet viltis mus šildys aušros spinduliais.

O spindančios žvaigždės zenitan įsmigė,
Jau perskriodė chaosų rūščias bangas.
Atbudo pasaulis — jo žmonės sumigė
Ir siunčia Visatos Kūrėjui maldas.

J. V. Kovas.

Gėlės.

Gėlės yra gražios pažiūrėti ir malonios pakvėpėti, kumet jos dar nenuskintos ir žydi ant krūmo arba virkščių šakučių.

Malonios gėlės ir nuskintos, kumet jomis puošiama kilnios vietos, kaip va: bažnyčių altoriai; gražios gyvenamos triobos; iškilmei prirengti takai ir tt.

Gražu žiūrėti į jaunimą, kumet jie gėles gerbia ir jomis puošiasi. Prisisegęs gėlę jis didžiuojasi galįs puoštis jąja, kaipo doros ir nekaltybės ženklų.

Gražu, kas gėles mėgsta. Juk gėlės neapsakomą įvairių įvairiausių gražybę turi, o jų kvapas kiekvieną patraukia.

Gėlės yra gražios ir malonios. Ant žemės jas daigina ir ugdina Aukščiausioji galybė, Kuri visą pasaulį valdo, visą gamtą tvarko, t. y. visos visatos Sutvėrėjas. Be Jo niekas nesistojo. Todėl ir gėlės tokios gražios, kad Sutvėrėjas joms liepia augti ir gražiomis būti.

Nors gėlės yra gražios ir malonios, bet ne visur ir ne visuomet jos tą savo grožį atsiekia.

Ir gražiausios gėlės, jei nedora sąmone taps įmestos į purvą, taps suterštos ir greitai neteks gražiausios savo išvaizdos. O jei papultų dar į šlykštesnę vietą, sakysim į mėšlyną, tuomet jos nustos ne tik savo grožio, bet ir kvėpėjimo.

Ką pasakiau apie gėles, tą galima pasakyti ir apie jaunimą, kurio gyvenimas aiškiai nušviečia gerąją ir blogąją pusę.

Nors kai-kurie darbai ir papročiai, ypač blogieji arba nedorieji, jaunimui nepritinkanti, yra giliai slepiami, pridengiami, nes kiekvienas juk žmonių akyse norėtų būti geras, pasirodyti doru esąs, bet blogieji darbai tuojau pradeda dvokti, kaip tos gėlės mėšlynan įmestos. Reiškia, pasaulyje visas jaunimas gražiai auga, Viena Ranka jam davė gyvybę, liepė būti dorais. Bet deja, ne visas jaunimas yra doras. Dauge-

lis nenori savo jauniasias dienas vesti doros keliu.

Vieni atsitolina nuo Dievo, pavirsta tinginiais, apsileidžia; kiti savo širdis suteršia ištvirkimo jausmais ir jauniasias savo dienas skandina šlykštynėse, girtybėje ir tt.

Tokį jaunimą vadiname nupuolusiu, ištvirkusiu, be vertės žmonijos tarpe, kaip tas gėles supurvintas arba mėšlynan įmestas.

Daug yra jaunimo gražaus, prakilnaus savo darbais ir pavyzdžiu.

Gražusis jaunimas, vaikas arba mergelė, stropiai pildo savo pareigas, vesdamies save pagal Viešpaties įsakymų. Jis savo Sutvėrėją garbina ir Jam ištikimai tarnauja; visados būva paklusnus savo tėvučiams ir vyresniems geruose patarimuose. Griežtai pildo mandagumo dėsnį, aukoja tobulumą savo gyvenimo vaidentuvėje, stipriai kaujas su piktais kūno pageidimais ir savo širdyse visados stengiasi palaikyti dorą ir nekaltybę.

Toksai jaunimas tikrai pritinka gėlėms. Jis turi teisę tomis gėlėmis puoštis, džiaugtis ir jų kvapu sotintis. Ir tik tokis jaunimas turi garbės lyginti save prie gražiųjų gėlių.

— x —

J. Naruševičius.

Daugiau drasos.

Pamokslų iš manęs nelauk,
Kalbėsiu į tave nedaug,
Už kalbą, kaip nori, taip teisk —
Į žemę akių nenuleisk!
Už tiesą visuomet stovėk
Ir priešams akysna žiūrėk!
Kur šviečia saulelė karšta,
Ten stiebias gėlė nekalta,
Taip galvą pakėlęs aukštyn,
Žengk drąsiai kovodam's pirmyn!

Vincas Rūkštalis.

Naują dešimtmetį pradėdant.

(Tąsa iš "Vyčio" Nr. 18(131), 1922).

Smagu žymėti ir tas, jog kasmet L. Vyčių Organizacijoje pasirodo naujos pažibos: inteligentas, kunigas, tai žymesnis studentas.

Nuo 9-tojo Seimo Vyčiai neįtraukė Garbės narių sąrašui nei vieno Vyčių darbuotojo. Gal nėra jų? Klystų kiekvienas taip manydamas. Jų yra net keliolika. Einant 9-tojo Seimo nutarimu negalima Seimui statyti kandidato į Garbės Narius. Pirmiausia reikia perstatyti Centro Vaidybą, kuri, apsvačiusi asmens pasidarbavimą Organizacijai, perduos Seimui.

Ne iš matymo, bet iš darbų pažįstu vieną Vyčių darbuotoją. Manau jį pažįsta ir kiekvienas Vytis, Vytė. Jo darbuotė, rėmimas visos Organizacijos reikalų kišasi aukščiau visų kitų. Tuomi darbuotoju yra gerb. kun. J. Židanavičius, Amsterdame, N. Y. lietuvių klebonas. Užtad jo kandidatūrą į Garbės Narius drąsiai statau Centro Valdybai ir neabejoju, kad, laikydami pirmą Seimą antrame dešimtmety, suteiksime jam Garbės Nario vardą. Norėčiau pasakyti, kad be to turime ir dar daugiau kandidatų, bet juos palieku kitiems asmenims perstatyti.

Nors mintys vis dar eina giūn į Organizacijos širdį, plačiau dar norisi kalbėti apie pergyventus įspūdžius, džiaugtis jais ir dalintis su idėjos draugais Vyčiais, viešok reikia sustoti ir kalbėti, ką mes turime pradėti antrame dešimtmety. Tiesa, Seimas davė visiems metams darbo, tik reiktų jį gyvenimui vykdyti.

MŪSŲ SPAUSTUVĖ.

Daug kalbėjom, ilgai rengėmės įsisteigti nucsavą spaustuvę. Galų gale, spalio 4, 1921 metais, tikslą pasiekėme.

Einant prie spaustuvės steigimo ne tik ilgai rengėmės, agitaciją per kelis metus varėme, bet daug ir pinigų išdėjome. Taigi spaustuvė mums kainavo net \$10,000.00. Mes neturime narių, kurie būtų galėję au-

koti tūkstančius dolerių šiai kilniai įstaiagai, nėra Vyčių tarpe milionierių, kokių turi K. of C. arba Y. M. C. A.. Tad-gi ir spaustuvė įsteigta sunkiai uždirbtais narių doleriais. Vieni aukojo, kiti skolino.

Žmonės, kuriems buvo pavesta spaustuvės steigimo darbas ir tie, kurie buvo priešakyje visų reikalų, tikrino narius, kad paskola bus gražinta. Jie rėmėsi ne svajonėmis, bet faktais, kad spaustuvė versis. darys pelną ir iš to pelno bus nariams gražinta paskola. Tąja mintimi ir eita pirmi spaustuvės gyvavimo metai.

Nežiūrint kada ir kas bus spaustuvės vairininku, visi jie privalo turėti omenyje tai, ką pirmieji steigėjai sakė ir rašė. Tiems vairininkams reikia ir reikės vieną atminti; kas algą moka, kas mums duoda pasitikėjimą, tam turime visa širdimi atsidavę dirbti, o taip einant savo pareigas pavestose srity mūsų įstaiga augs, tvirtės, o su ja augs ir Organizacija. Gi jums, darbuotojai, už rūpestingai atliekamą darbą Organizacijos laimei, bus suteikta garbė.

Lietuvos Vyčių 10-tasis Seimas klaidą padarė, neišrinkdamas spaustuvės direktorių. Nors pati Centro Valdyba skaitosi kaip direktoriai, bet nieko nekenktų pakviestus direktoriatan žmones ir iš šalies. Tas, man ding, būtų net geriau.

Tokie pasižymėję žmonės, kaip adv. Rutkauskas, V. Stulpinas, P. P. Baltutis, Krotkus arba adv. Brenza ir kiti labai tikėtų būti direktoriais. Sujungę idėją su bizniu darytume didelę pažangą.

Gal ir per daug įsileidžiau į spaustuvės klausimą ir labai iš arti pradėjau jį gvildinti. Kai kas gali pasakyti "not your business to talk about it." Tas iš dalies tiesa. Bet aš manau, kad sveikos pastabos yra kiekvieno nario "business."

Hinman, žymus Amerikos laikraštininkas-publicistas, diena dienon rašo apie Suvienytų Valstijų ir net Europos finansų reikalus. Jis, kaip šios šalies pilietis, dažnai

“pakritikuoja” valdžią ir šios šalies finansistus. Jis duoda įvairių sugestijų pramonės srityje. Tas parodo, kad jis myli savo tėvynę ir domisi jos reikalais. Aš ir-gi, kaipo Organizacijos narys, branginu ją ir interesuojuos.

Mūsų spaustuvė turi būti brangi kiekvienam nariui, nes brangiai ji mums atsėjo. Kuopos ir nariai dar turėtų įsidomėti štai ką: visus spaudos darbus duoti savo spaustuvei, netik savo, bet ir kitus paraginti įvairiais spaudos darbais kreiptis į Vyčių spaustuve. Be to kiekviena kuopa turėtų surengti nors po vieną vakarą spaustuvės skola mažinti, vasarą po vieną pikniką. Tas paskubintų atmokėti nariams paskolą. Taip remdami spaustuve, po metų, kitų sugrąžinsime nariams paskolintus dolerius ir Organizacijai bus lengviau.

Iš visų Organizacijos reikalų šiandie pirmon vieton statykime savąją spaustuve.

(Dar ne galas).

—x—

J. Augustaitytė-Vaičiūnienė.

Ruduo.

Ruduo, iš lėto jau atsiduso;
kūriniai švelnūs saulutės triūso
skaudžiai nuliūdo ir juokas dingo
nuo žemės skruosto žalio, didingo.

Prakaitas šaltas rytais jį pila.
Tuština paukščiai ošiantį šilą,
oro verpetuos jie susibūrę,
sparnus mėgina lėkti per jūrę.

Debesį pilką saulė praskyrus
meiliai bučiuoja rudens žolynus,
siunčia dar gyviems šilumą vėsią,
bet karštos lūpos jos jau atvėšę.

Gera, kai vystos žiedas iš diego,
kaip sapnas plinta kvepiančio miego,
skaudu, kai šypsnį ūkana dengia,
kai mirties godos skraido padange.

Siela dar veržias į žalius plotus,
bet, nušalnojus sparnus liepsnotus,
grįšta į rūmus ir blaškos vėlei,
pakol išnyksta mirties šešėliai.

J. Naruševičius.

Kam tikėti?

Netikėki draugams!
Jie visi tol geri,
Kol kišeniuje tu
Žvangančiųjų turi.

O kaip jų neteksi,
Pinigai išsibaigs,
Visi tave apleis,
Niekam tavęs nereiks!

Netikėk pinigams!
Kas brangiausia už-vis
Jie nupirkt negalės,
Apgaus tavo mintis.

Kai apleis sveikata,
Bus sunku tau kentėt,
Nieko tau pinigai
Negalės bepadėt.

Netikėki meilioms
Apgaulingoms akims,
Kaip tamsiems debesims,
Kur audra tau užgims...

Ir pasiekęs tu tai,
Kas tau yr' malonu,
Pavadinsi vėliaus
Vien tuščiuoju sapnu...

Netikėki kad tu
Dar gyvensi ilgai,
Kad tavęs nesuspaus
Šio pasaulio vargai.

Mūs gyvenimas toks jau,
Kaip vortinkliai ploni:
Vėjas papūtė kiek
Ir kapuosna eini.

O tikėti vien Tam,
Kas yra be pradžios,
Kuris buvo ir bus
Su tavim visados.

Jam paveski save,
Jame viltį turėk.
Jis — Tiesa Amžina —
Vienam Dievui tikėk. —

J. G—ndas.

Vaidentuvė.

PRIE įdomesnių mūsų kultūros vaisių galima priskaityti ir kinematografą. Jame ant baltos drobės strielos greitumu bėga paveikslai vienas paskui kitą ir žmogaus akis, nepastebėdama tokio greito jų keitimosi, mato lyg gyvus žmones, gyvulius ir tt. Pirmą sykį savo gyvenime į jį patekęs žmogus tampa nustebintas, ypač jei nežino, kokių būdu tai įvyksta.

Mums svarbu tai, kad kiekvienas žmogus nešiojasi su savimi panašų kinematografą, kuris jam atvaizdina tūkstančius paveikslų. Tas kinematografas daug geriau ir gudriau įtaisytas už pačios naujausios rūšies miesto kinematografą. Svetimose kalbose jis pavadinta fantazija; lietuviai-gi pavadino jį *vaidentuvė* arba *vaizduotė*, gal būt delto, kad dažnai žmonės sakydavo vaidenasi, kur ištikrųjų tik jų pačių vaidentuvės vaisiaus būta. Vaidenties, iš čia — vaidentuvė.

Vaidentuvė žmogaus gyvenime lošia gana svarbų vaidmenį. Gerai proto ir valios valdoma vaidentuvė padaro žmogui daug gero, tuo tarpu-gi nesuvaldyta vaidentuvė atneša jam daug žalos. Ypač jaunystėje svarbu yra tinkamai sutvarkyti vaidentuvė, nes tada ji yra labiausiai gyva ir laki. Todėl tariaus, neprošalį būsiant pasidalinus su savo jaunais draugais viena, kita mintimi apie žmogaus vaidentuvę.

Taigi, pirmiausia, ką mes vadiname vaidentuve? Kada mes matome kokį nors daiktą. pav. namą, žmogų, tada mūsų akis jį, taip sakant, fotografuoja, arba, kitaip išsireiškus, mūsų akyje atsimuša mažas to daikto panašumas. Jis mumyse suerzina matymo nervus, kurie savu rėžtu vėl suerzina mūsų smegenyse tam tikrus nervelius, ir mes matome namą, žmogų ir taip toliau. Vienas dalykas mums čia svarbu, kad mes matytą dalyką galime sau persistatyti ir tada, kada jo jau nebematome. Ta jėga, kurios dėka mes galime persistatyti matytus daiktus, mes ir vadiname vaidintuve. Vaidentuvę turi ir gyvuliai. Pav.

galima kartais girdėti šunį lojant sapne. Jis gali sau įsivaizduoti mėsos šmotą, kurį nesenai suėdė. Todėl vaidentuvė priklauso ne prie dvasinių, bet prie medžiaginių žmogaus jėgų.

Vaidentuvės organai yra smagenys ir nervai, juose ir pasilieka matyti daiktų paveikslai, žinoma, ne tokie kaip ant fotografijos, nes vaidentuvėje pasilieka nevien regėtų, bet lygiai girdėtų ir kitais pajautimais patirtų daiktų panašumai. Taip, pav. išgirdus dainą, galima po ilgo laiko dar išsivaizduoti jos gaidą — tai bus klausos vaizdai; gėrus alaus galima po kiek laiko išsivaizduoti jo skonį — tai bus skonio vaizdai. Kitas skirtumas tarp fotografijos ir vaidentuvės yra tas, kad fotografijos plėkštelė gali nuimti tik vieną fotografiją, vaidentuvė-gi užlaiko ir iškelia nesuskaitomą daugybę vaizdų. Žinoma, ne visi vaizdai mūsų vaidentuvėje vienodai tvirtai ir aiškiai užsilaiško. Vieni vaizdai užsilaiško aiškūs, kiti-gi su laiku, lig rūku, apsitraukia. Dažnai vaizdas daikto, matyto keletą dienų atgal, labai neaiškiai beatsivaizdina, o kito dalyko, matyto prieš kokius metus dar aiškiai vaidentuvėje atsivaizdina. Toks vaizdų aiškumas priklauso žmogaus ūpo stoviui, susidomėjimui, nervų sveikumui, laikui ir kitoms aplinkybėms.

Vaidentuvė ne tik atgaivina daiktų vaizdus, bet tveria iš jų ir naujus jiems panašius vaizdus. Taip, mes galime įsivaizdinti akmenimis išgrįstas miesto gatves, namų stogus šiaudais ar blėkomis dengtus. Vaikai, pav. išsivaizdina skrendančius arklius ir visokias kitas baidyklas. Jie, mat, matė arklį ir matė sparnus. Vaidentuvė-gi sudeda tuodu dalyku į vieną ir išsina arklys su sparnais. Šią vaidentuvės ypatybę vadiname tverybos arba tveriančiaja vaidentuve. Ji yra žmonėms labai svarbi, ypač dailininkams ir išradėjams. Taip, pasakojama, kad vienas dailininkas piešėjas rytą išliedavęs kavos puodelį ant stalo ir pasi-

rėmęs abiem rankom žiūrėdavo akis įsmeigęs į išlietą kavą ir ilgai mąstydamas. Vaidentuvė tuomet jam sutverdavo puikiausius vaizdus, kuriuos jis piešdavo ant drobės. Kitas garsus piešėjas, Mikolas Angelas, pamatęs sykį biaurios išvaizdos žmogų. Jis jame ir sukėlęs garsų jį jo Judo paveikslą. Net sapne vaidentuvė davė žymių kūrybos veikalų. Pasakojama, kad garsus italų rašytojas Dantė savo "Dieviškos Komedijos" planą sustatęs sapne. Žymus kompozitorius smuikorius Tartini vieną dieną komponavo iki vėlam vakarui, tačiau nieko gero nesusitatęs, nuvargęs atsigulė ir sapnuoja štai kokį sapną: Ateina kažin-koks vokietukas ir pradeda labai dailiai griežti. Jo muzikos besiklausydamas, artistas nubunda ir melodija aiškiai jam atsimena. Tuoju griebia instrumentą, pergriežia, išdailina, papildo kai-kurias vietas ir išėjo garsi jo paties pavadinata: "Sonata diabolika". Mat vaidentuvė ir sapne nenustoja veikus. Tik tada ji yra panaši sugedusiems vargonams, nes esti nei kiek nebetvarkoma proto, nei valios, bet viena pati žmogumi lig užviešpatauja, delto tai sapne ir kyla stebėtiniausių vaizdų. Vaizdai tuomet stebėtinu greitumu plaukia vienas paskui kitą, taip kad per vieną minutę žmogus gali pergyventi visą gyvenimą, numirti ir būti palaidotas. Kartais žmogui pasitaiko ir nemiegant sapnuoti. Jis tuomet savo vaidentuvės vaisius paskaito tikrenybe. Iš čia randasi visokios iliuzijos ir hallucinacijos, kurios pasitaiko pas jautrius silpnus nervų žmones.

Kartais vaidentuvė apserga, pasidaro perdaug jautri. Svarbiausia tokios susirgusios vaidentuvės blogybė yra ta, kad ji nustoja klausyti žmogaus proto ir valios. Pamėnesių čia dvi vaidentuvi: užviešpatavimą joje kokio-nors vieno vaizdo ir betvarkytų vaizdų plaukimą. Atsitinka, kad žmogumi užviešpatauja pastoviai arba laikotarpiais koks nors vienas vaizdas arba pergyvenimas. Tas dažnai pasitaiko po sunkių pergyvenimų. Vieną žmogų (latvį) Gnalandą vakare užpuolė priešai (bermontininkai) ir vedė jį sušaudymui. Nors pavyko jam gyvam išbėgti, bet buvo labai persigandęs. Nuo to laiko, kiekvieną dieną, kaip tik atei-

na 9 valanda vakaro, aiškiai jis mato jėnan į kambarį apsiginklavusius vyrus, kurie norį vesti jį sušaudymui. Žmogų apima didžiausia baimė. Jis visur važinėjo, tačiau jokiū būdu negalėjo tų varginančių vaizdų išvengti. Šitokie atsitikimai pasitaiko gana retai, bet dažniau pasitaiko betvarkis vaizdų plaukimas. Tai reiškiasi, kada žmogaus galvoje be jokios tvarkos plaukia visokiausi vaizdų vaizdai. Toks žmogus nieko rimtesnio nebeįstengia padaryti, nes negali savo minčių sutelkti į vieną vietą. Toks svajojimas apsireiškia pas visus žmones, tik labai nevienodai: pas vienus mažiau, pas kitus daugiau. Aukščiausio-gi savo laipsnio jis pasiekia pas bepročius. Dažniau tas dalykas pasitaiko del nevaržymo minčių. Paleista vaidentuvė labai nusilpnina protą ir valią, o pati išbujoja. Tuomet jau žmogus jaučia didelį ir beveik nepergalimą sunkumą, jei nori ją sulaikyti, suvaldyti.

Ką-gi mes privalome šiuo atžvilgiu daryti?

Svarbiausia tai: neprasvajokime gyvenimo! Kaip minėjau, žmogus gali įsivaizdinti nebūtų dalykų. Imkime apčiuopiamą dalyką. Štai, siuvėjo ar bątsiuvio mokinys darbuojas. Del kai-kurių priežasčių jis to darbo pradeda nebkęsti. Dažnai jis įsmeigia akis į triobos kampą ir svajoja. Jo galvoje bėga visokiausi vaizdai; tarp kitko jis apsistoja ant vieno, būtent, kaip būtų gerai, jei jis mestų tą taip jam nebemalonų amatą ir išeitų į kitą didelį miestą. Ir štai jau jis vaizduojasi save vaikščiojantį didelio miesto plačiomis gatvėmis su lazdele rankoje ir cigaru dantyse. Vakaraus gali sau žmogus įvairiausius teatrus lankyti, pinigų turi užtekti, žodžiu — puikus miesto gyvenimas. Šių svajonių pagautam mokslas visai į galvą nebeina. Todėl mokytojas vieną, kitą sykį perspėjęs ir matydamas, kad nieko gero iš jo nebus, atleidžia jį iš darbo. Jaunikaičiui to tik ir tereikėjo. Dabar, mano sau, atėjo patogiausias laikas dideliems dalykams įvykinti. Tuojaus iškeliauja į didįjį miestą ir gauna rodos vertą savę vietą. Bet pasirodė, gyvenimą visai kitokį esant, negu jo svajota. Daug padaryti ir čia jis negali, nes besvajodamas neišmoko nei priprato rimtai

darbo dirbti. Ir čia šeimininkas tampa juomi nebeapatentintas. Tą patėmiję, jaunas žmogus pradeda vėl toliau svajoti. Ir tas darbas pasirodo jam netikęs, bet, jei nuvažiavus į kitą kraštą, kur jo niekas nebepažįsta, tai galima būtų gauti dar daug geresnę tarnystę. Tai-gi jis ir keliauja "per svietą", tačiau niekur jam nebesiseka, nes kur tik pakliūs, ką tik pradės, visada pradeda svajoti apie naują amatą, o pradėto darbo niekumet gerai nevykdo. Galų gale taip besiblaškydamas susilaukia senatvės ir pats savo patyrimu persitikrina, kad gyvenimas visai priešingas svajonėms, nes jis dabar vaikšto jau nebe su lazdele rankose ir cigaru dantyse, kaip anąsyk vaizdavosi, bet su dviem lazdom ir su dviem terbom — gyvenimas prasvajotas. Atsidūsta tada žmogus ir sako: "Dabar žinau, kad gyventi nereiškia svajoti; O! kad būčiau seniau apie tai rimčiau pagalvojęs".

Tai viena iš nesuvaldytos vaidentuvės aukų, bet pažvelgę rimčiau į žmonių gyvenimą rastum daug baisesnių. Nenorėdamas susilaukti panašios senatvės, žmogus privalo nesekti tokios jaunystės. Todėl nesvajokime apie labai didelius dalykus, bet rimtai stengkimės gerai atlikti paprastus, kasdieninius kad ir mažus darbus, nes kaip aukšti miestų mūrai susideda iš mažų plytų, taip ir dideli darbai susideda iš mažųjų.

Kitas dalykas, tai vengti viso, kas teršia vaidentuvę. Sutepa-gi ją skaitymas nešvarių knygų, klausymas ir kalbėjimas negražių kalbų, žiūrėjimas nepadorių paveikslų ir tt. Mat kiekvienas naujas vaizdas patekęs į vaidentuvę nežūna, bet pasilieka, nors mes to ir neįjaustume.

Taip vieną mergaitę Belgijoje gydytojas dešimčiai minučių nuvedė į žaislų krautuvę. Išėjus ji, žinoma, atsiminė neperdaugiausia. Bet kumet ji užhipnotizuota, ji išskaitė apie keletą tūkstančių krautuvėje matytų daiktų. Iš čia aišku, kad vaizdai patekę į mūsų vaidentuvę pasilieka mums ilgiau negu mums rodosi. Pasilikdami gi jie neguli sau ramiai, bet, turėdami tam tikrą veikimo jėgą, daro įtakos į žmogaus jausmus ir į valią. Kartais jie net priverčia žmogų padaryti išsivaizdintą darbą.

Vienam Belgų karininkui burtininkas pranašavo, kad jis už 3 metų pas tiltą nusišaus. Ta mintis juomi taip užviešpatavo, kad nei gydytojais, nei draugais nieko nebegalėjo pagelbėti, ir rado vargšą karininką pas tiltą nusišovusį. Iš čia aišku kokią jėgą turi vaizdai. Todėl galima suprasti, kaip neprotinga būtų į ją įsileisti visokis purvas. Tiesa, tokių, labai aiškių faktų, yra neperdaugiausia, bet kad žmogus pasidaro savo vaidentuvės vergu, tai dažnas atsitikimas. Tas dalykas ypatingos svarbos turi jaunystės metuose, nes tumet vaidentuvė labiausiai yra gyva. Vaidentuvė yra galinga jėga, kuri gali lygiai gerai patarnauti blogam ir geram tikslui. "Ji yra", — sako garsus rašytojas Mesleris, — "malūnininkas, kurs nenustoja savo malūne darbuoties, neatsižvelgdamas į tai, ar jis Dievui ar velniui tarnauja". Todėl neduokim jai tarnauti piktam, bet verskime, kad ji geram tarnautų. O tai padarysim pakišdami jai gerų vaizdų.

Todėl liuosame nuo darbo laike skaitykime geras knygas, padainuokime gražių dainų, pasižiūrėkim gražių gamtos reginių. Ypač svarbu yra visada būti linksmam; nes kaip smirdančioje dauboje veisiasi visokie nešvarūs vabalai, taip ir suniurusio ūpo žmoguje daugiausia viešpatauja nešvarūs vaizdai. Taip-gi labai, galima sakyti, už viską labiausiai auklėnančiai į vaidentuvę veikia darbas, žinoma, jei tik žmogus uoliai visą domę į jį sukonzentravęs.

Baigdamas pakartojau savo mintį: kadangi gera vaidentuvė pilna prakilnių vaizdų yra brangus žmogaus turtas, o iškrikusi vaidentuvė jam daug blogo padaro, stengsimės į ją prisirinkti kuodaugiausia gerų vaizdų ir apvalyti nuo visokių šašlavų. Garbė tam žmogui, kurio žilos galvos vaidentuvėje prabėgs vien prakilnūs jaunystės vaizdai.

Lietuvos Vyčių Centro Pirmininkas, farmaceutas K. S. Jonaitis, atvykęs, Kalėdų atastogoms Chicagon, ilgesniam laikui apsi-stojo Chicagos priemiesty, Cicero, Ill. Visus jam laiškus reikia adresuoti "Vyčio" redakcijon.

Vertē A. Matutis.

Iš Senovės Egipto Legendų.

Kaip tušti žmonių sprendimai.

Kaip silpnai atrodo visos žmonių svajonės ir viltys palyginus su Praamžinojo nuotarme! Ir kas-gi kame nors yra už Jį galingesnis? Kad ir kas-žin kaip žmogus būtų iškilęs dvasios bei kūno galybėje, vis tiek turi pasiduoti nusprendimams, kuriuos Praamžinasis pažymėjo kiekvienam ugnies raidėmis danguje!

Šimtmetis Ramzės, galingas Egipto valdovas, prieš kurio balsą milijonai drebėjo pusę amžiaus, dabar-gi jautėsi taip silpnas, kaip kad paverstas cėdras... Smaugias slogulys užkariavo milžino galiūno krūtinę ir čiulpė iš jos kraują, jėgas, net ir sąmonę iš tvirtos jo galvos. Paguldytas ant Indijos tigro kailio merdėjo didysis faraonas. Jo kojos buvo apdengtos triumfaliu Etiopijos kunigaikščio mandiru. Kad ir šykštus sau, tačiau davė įsakymą kuogreičiausia pasauli iš Karnakų šventnamio išmintingiausių gydytoją ir jam tarė:

— Žinau, jog pažįsti smarkius vaistus, kurie iš karto užmuša arba pagydo. Prirengi gi jų mano ligai ir tegu tas viskas pasibaigia... taip arba anaip...

Gydytojas svyravo valandėlę.

— Atmink, Ramzes, — pratarė gydytojas, — jog nuo valandos tavo iš aukštojo dangaus nužengimo, Nilius jau šimtą sykių išsiliejo. Ar-gi galiu tad suteikti tau vaistų, abejotinių net jauniausiam tavo karininkų?

Ramzės net atsisėdo, išgirdęs tuos gydytojo žodžius.

— Žinok, jog esu labai silpnas, — pašaukė drebančiu balsu, — ir tu, kunige, drįsti patarimus man davinėti! Verčiau tylėk ir išpildyk tą, ką įsakau. Juk-gi gyvena trijų-dešimčių mano anūkas ir įpėdinis — Horus; Egiptui nedera turėti valdovą, kurs nepajėgia užsokti ant žirgo ir laikyti rankoje kalavijo.

Kumet kunigas drebančia ranka pada-

vė jam baisius vaistus, Ramzės juos išgėrė, lyg labiausia būtų ištroškęs... Paskui pašaukė prie savęs garsiausį astrologą iš Tebų ir liepė atvirai išpasakoti viską, ką dangus lemia.

— Saturnas susivienijo su Mėnuliu, — atsakė išminčius, — ir tas reiškia mirtį vienam tavo dinastijoje, galingas Ramzes; blogai padarei gerdamas šiandieną vaistus, nes tušti yra žmonių sprendimai prieš nuotarmę, kurią Praamžinasis pažymėjo kiekvienam ugnies raidėmis danguje!

— Tiesa, kad dangus nulėmė mano mirtį, — atsakė Ramzės. — Ir, kada-gi tai stosis? — paklausė gydytojo.

— Prieš saulės tekėjimą, galingasis Ramzes, arba būsi sveikas ir tvirtas, kaip raganosis, arba šventasis tavo žiedas atsiras ant Horo rankos.

— Nuveskite, — tarė Ramzės jau silpstančiu balsu, — Horą į faraonų sosto salę, tegu ten laukia paskutinių mano įsakymų ir žiedo, kad nei ant valandėlės nebūtų pertraukos valdžios veikime.

Horus apsiverkė (turėjo jis pilną pasigailėjimo širdį) prieš besiantinančią dėdės mirtį; bet, kad valdžios veikime nebūtų pertraukos, sulyg įsakymo, nuėjo į faraonų sosto salę, apspiestas minios palydovų.

Atsisėdo ties langu ir, neapsakomo gailėsčio perimtas, prisiziūrė apylinkei.

Mėnulis, prie kurio meilinosi blogą lemianti Saturno žvaigždė, auksino špizini Nilio vandenį, blaškė ant pievų ir daržų milžiniškų piramidų šešėlius ir nušvietė aplinkui kelių mylių klonį. Kad ir buvo vėlyva naktis, bet aristokratų rūmuose ir vargdienių bakūzėse mirksėjo žiburiai, žmonės gi rinkosi po atviru dangum. Laimai tankiomis eilėmis spietėsi, kaip didžiausioje iškilmėje; palmių pauksmėse, upių pakrantėse, ant turgaviečių, gatvių ir apie Ramzės palociaus rūmus judėjo nesuskaitomos minios. O tuo tarpu buvo tokia tyla, jog Horus gir-

dėjo net vandens bėgimą ir gailestingus al-savimus hijėnų, ieškančių maisto.

— Ko tie žmonės taip renkasi? — paklausė Horus vieno dvarionių, rodydamas į nesuskaitomas minių galvas.

— Trokšta, viešpatie, pasveikinti naują faraoną ir iš tavo lūpų išgirsti geradėjingumus, kuriuos žadi jiems paskirti.

Toje valandoje pirmutinį sykį didybės manija palietė kunigaikščio širdį, kaip milžiniškos jūrių bangos kad paliečia krantus.

— O tos šviesos ten, ką-gi reiškia? — klausė Horus toliaus.

— Kunigai nuėjo prie tavo motinos Zeforos antkapio, kad pernešus josios lavoną į faraonų katakumbas.

Horo širdis jautė gailestį, atsiminus, jog motinos lavoną, — už jos gailestingumą vergams, — rūstusis Ramzės palaidojo vergų tarpe.

— Girdžiu žirgų žvangimą, — tarė Horus prisiklausydamas; — kas-gi toje valandoje išvažiuoja?

— Kancleris, viešpatie, liepė prirengti žygūnus Jetronui, tavo mokytojaus, sugražinimui.

Giliai atsiduso Horus. Priminus jam nmylėtąjį draugą, kurį Ramzės ištrėmė iš tėvynės už tai, kad anūko ir įpėdinio sielon skiepijo baisias karų pasekmes ir gailestingumą del prispaustųjų.

— O anoji šviesa ten, už Nilio?..

— Anoji šviesa, viešpatie! — atsakė dvarionas, — sveikina tave iš vienuolyno kalėjimo ištikimoji tavo Berenika. Jau vyriausias kunigas išsiuntė jai faraonų laivą. Kada šventasis žiedas užšvis ant tavo rankos, tai atsidarys sunkieji vienuolyno vartai ir sugriš prie tavęs išsiilgusi ir mylinti tave Berenika...

Išgirdęs tuos žodžius Horus jau apie nieką daugiau nebeklausinėjo; nutilo ir uždengė rankomis akis...

Staiga jis suvaitojo nuo skausmo.

— Kas pasidarė, viešpatie?

— Bitė įkando mano koją, — atsakė nu-bailes Horus.

Dvarionas, prie žalios mėnulio šviesos, apžiūrėjo jo koją.

— Padėkoki Oziriui*), — tarė, — jog ne voras, kurio įkandimas tame laike būna mirtinas.

O, kaip tušti yra žmonių sprendimai prieš neapčiuopiamas Praamžinojo nuotarmes.

Toje valandoje įėjo kariuomenės vadas ir, nusilenkęs Horui, tarė:

— Didysis Ramzės, jausdamasis, jog neuzilgo pasimirs, išsiuntė mane pas tave, įsakydamas: “Eiki pas Horą, nes neilgai man lemta čia gyventi ir pildyki jo valią, kaip kad pildai mano... Kad ir įsakytų Aukštojo Egipto dalį perleisti Etiopams ir susitaikinti su tais priešais, padaryki tai, kumet pamatysi mano žiedą ant jo rankos, nes valdovų lūpomis kalba nemirštamasis Oziris”.

— Neatiduosiu Egipto Etiopams, — atsakė Horus, — bet susitaikysiu, nes man gaila žmonių kraujo. Tuojaus parašyki ediktą ir turėki po ranka žygūnus. Kumet užšvis pirmutinė ugnis mano garbei, kad bėgtų pietų link ir nuneštų malonę Etiopams. Ir dar kitą parašyki ediktą, kad karo lauke nei vienam paimtų nelaisvėn nebutų išplėšiamas liežuvis, kol aš viešpatausiu. Taip įsakau.

Vadas puolė veidu ant žemės ir prasišalino, kad parašius įsakymus. Tuo tarpu Horus paliepė dvarioniui apžiūrėti savo žaizdą, nes labai jam skaudėjo.

— Truputį sutino, viešpatie, — tarė dvarionas. — Ir, kas-gi būtų buvęs, jeigu ne bitė, bet voras būtų įkandęs?!

Dabar įėjo salėn viešpatijos kancleris ir, žemai nusilenkęs Horui, tarė:

— Galingasis Ramzės, matydamas, kad vos tik kelios minutės beliko jam gyventi, pasiuntė mane prie tavęs, įsakydamas: “Eiki prie Horo ir pildyki jo valią. Kad ir įsakytų vergus paliuosuoti nuo retėžių, o liaudį apdovanoti žeme, padaryki tai, kumet šventąjį mano žiedą pamatysi ant jo rankos, nes valdovų lūpomis kalba nemirštamasis Oziris”.

(Pabaiga bus kitame num.).

*) Egiptiečiai tikėjo, kad Oziris esąs teisingumo dievas, kuris tuojaus po mirties sveria velionio gerus bei blogus darbus.

Dramos Sekcija.

IŠ PO ŠLĒKTŲ MALONĖS.

VI VEIKSMŲ VAIZDELIS IŠ BAUDŽIAVOS LAIKŲ.

Parašė A. Živaitis.

(Tęsinys).

ULINSKIS. Laukan, muzike, laukan!!! (bepuldinėdamas parvirsta, Jonas meta kančių ant jo).

JONAS. Te, turėkis, atsiimk, bet jis tau daugiau jau nereikalingas!

ULINSKIS (pasikelia ir raivydamasis išeina į šoninį kambarį).

BARBUTĖ (pribėgusi prie Jono apkabina). Joneli, tuščia jo, nemušk daugiau, nes gali dar atkeršyti!

JONAS. O jis tave ar tiek mušė?

BARBUTĖ. Ei, Joneli, ką ir besakyti.

JONAS. Barbute, nereikia man pasakoti. Viską mačiau pro langą. Eikiva dabar iš čia (eina pro duris).

ULINSKIS (iškišęs galvą pro duris). Veskis, veskis tą paleistuvę.

JONAS (sugrįžęs). Ką? Kokia ji tau paleistuvė?

ULINSKIS (išeidamas). Žinoma, paleistuvė. Paklausk ką ji darė su ponu Kiaulinskiu.

BARBUTĖ (pribėgus prie Jono). Netikėk tam, Joneli. Jis meluoja, begėdiškai meluoja! Pažiūrėk tik į jo veidą.

ULINSKIS. Taip, pažiūrėk į mano veidą — visas apdraskytas. Su manim elgėsi kaip katė, o su ponu Kiaulinskiu — visą laiką mylavosi. Nei plakimas jai nieko negelbėjo.

BARBUTĖ. Jonei, kaip mane gyvą matai, netikėk, tai biauri melagystė. (Įeina Juozapas).

ULINSKIS (į Juozapą). Ką pasakysi?

JUOZAPAS. Nepažįstamas žmogus nori poną matyti.

ULINSKIS. Kas čia darosi, ko tie muži-

kai landžioja po dvarą ir neduočia man ramybės. Įleisk (Juozapas išeina ir tuojau sugrišta su Skirpstu).

SCENA VI.

Ulinskis, Barbutė, Skirpstas ir Juozapas.

BARBUTĖ (pamačiusi tėvą puola jam ant kaklo). Mano brangus tėveli! (Jonas, Skirpsto ir Barbutės nepatėmytas, nusiminęs išeina).

SKIRPSTAS. Atėjau atsiimti iš dvaro Barbute.

ULINSKIS. Veskis, veskis namo tą paleistuvę ir gerai išdirbk kailį.

SKIRPSTAS. Ką? (sugniauzia kumštis). Pats būdamas paleistuviu drįsti ir mano Barbute tu vardu vadinti!

ULINSKIS (pašiepdamas). Tu manai, kad tavo duktė gera. Teisybė, man ji buvo net pergera, nes visą veidą kaip katė sudraskė, bet su ponu Kiaulinskiu...

SKIRPSTAS (pertraukdamas). Ką su ponu Kiaulinskiu?

ULINSKIS. Visą laiką mylavosi...

JUOZAPAS (neiškentęs). Neteisybė! Ponas meluoja! (Ulinskis baisiomis akimis perveda Juozapą).

BARBUTĖ (vis apkabinus tėvo kaklą). Taip, tėveli, ponas meluoja! Jis ir Jonui tokį pat melą sakė.

SKIRPSTAS. Jonui? Kur-gi jį matė?

BARBUTĖ (atsigrįžus). Kur-gi Jonas. Jis ką tik čia buvo (pauza). O, suprantu dabar. Jis patikėjo pono melui ir išėjo nieko nesakęs (pradedą verkti. Ulinskis vaikšto ir šypsos).

SKIRPSTAS. Neverk, Barbute. Jonas neprapuls. O dabar eisiva namo. Mama tavęs laukia.

BARBUTĖ. Širdį skauda matant, kaip lengvai Jonas patikėjo pono melui. O pirmiau jis kitoks buvo.

SKIRPSTAS. Nusiramink, dūkrelė. Viskas bus gerai. Eime.

JUOZAPAS (į Skirpstą). Būdamas ta-

me dvare neva tarnas, daug ir aš nukentėjau, daug mačiau visokių neteisybių. Nenorėčiau čia ilgiau pasilikti. Ar nepriimtum tamsta manęs pas save kol gausiu kitur tarnybą.

SKIRPSTAS. Kodel ne. Mielu noru.

ULINSKIS (piktai). Juzef, kas yra.

A. MASANDUKAS,

narys Liet. Vyčių 29 lp. Newark, N. J., uolus veikėjas jaunimo tarpe, taip pat nenuilstamai veikia ir kitose lietuvių katalikų organizacijose.

Greičiau prie savo darbo.

JUOZAPAS. Neisiu. Ir ką-gi man padarysi.

ULINSKIS. Ar jau ir tarnai nenori pono klausyti? Tu, šunsnuki, parodysiu aš tau, kaip turi manęs klausyti (griebia kančių).

SKIRPSTAS (užstodamas). Pasibaigė jau tie laikai, kada jus mus, žmones, laikėte šunų vietoje. (Juozapui) Eikime. (Visi išeina).

SCENA VII.

Ulinskis vienas.

ULINSKIS (įniršęs bėgioja po sceną, nežinodamas ką daryti). Tai laikai, tai laikai atėjo! Mužikas pono neklauso ir nieko jam negali daryti. Nebent pasaulis jau aukštytyn kojomis verčiasi. Prakeiktas tas caras! Bet ne, mes, ponai, karą pakelsime ir tol nepasiduosime, kol vėl muzikų nepavergsime. (Įeina Ulinskienė).

SCENA VIII.

Ulinskis ir Ulinskienė.

ULINSKIENĖ (įėjus). Kur dingo Juozapas? Kodel nežiūri savo darbo? Turbūt pamiršo jau, kad už tai skaudžiai gali būti nuplaktas.

ULINSKIS. Nerėkauk, jei nieko nežinai. Juozapo jau neturime.

ULINSKIENĖ. Ką?...

ULINSKIS. Tas muzikpalaikis ir-gi išėjo.

ULINSKIENĖ. Išėjo?! Ar tai jau nė tarnų negalima sulaikyti ir suvaldyti!

ULINSKIS. Negalima. Prakeiktas tas caro įsakymas baudžiąvą panaikinti.

ULINSKIENĖ. Vat tai kokių susilaukėme laikų. Reiškia, reikės tarnai samdyti, jiems algos mokėti (suima galvą ir rūpestingai vaikšto).

ULINSKIS. Nusiramink, motin. Mes, ponai, viską pataisysime, viską po senovei sugrąžinsime.

ULINSKIENĖ. Et, kvailiai, jūs kvailiai! Snaudėte sudėję rankas, o tuo tarpu muzikai ko norėjo, tą ir gavo. Tfu! tfu!

ULINSKIS. Nebijok, motin. Viskas bus taip kaip buvo.

Uždanga.

VEIKSMAS VI.

Ūkininko Skirpsto kambarys, kaip ir pirmam akte.

SCENA I.

Uršė viena.

URŠĖ (verpia susirūpinusi). Ak, Dievuli, kada mes tuos vargus ir nelaimes pa-
baigsime. Ėjome baudžiąvą. Dabar ji jau

panaikinta, bet vis tik nėra romybės ir gana. Ponai daro suvažiavimus, visoikišis būdais agituoja žmones eiti prieš rusus. O rusai gauda ponus ir baudžia. Nei vieniems, nei kitiems negali įtikti. Kas žino prie ko tas viskas veda. Bet gero vistiek negali laukti. Kiek jau žuvo mūsų žmonių, kiek neteko savo namelių, kitus kaž kur išvarė, (atsidūsta ir apsidairo). Bet jau pradeda temti. Kas žin kur tėvas su Barbutė taip ilgai užtruko. Kad kas bloga su jais neatsitiktų. (Uždega lempą ir vėl sėda prie ratelio. Įeina Skirpstas).

SCENA II.

Skirpstas ir Uršė.

SKIRPSTAS. Na, tai jau ir namie.

URŠĖ. O kur Barbutė?

SKIRPSTAS. Arklius girdo.

URŠĖ. Maniau kad kas bloga atsitiko.

SKIRPSTAS. Kas čia gali atsitikti. Rodos arti kaimo nėra nei rusų, nei sukilėlių. (Nusirengia, sėda ant suoloelio, užsidega pypkę). Na, motin, o vakariene ar jau pagaminta?

URŠĖ. Nu-gi dar nedariau, mat nežinojau kada pareisite. (Šoka rengti vakariene). Palauksite truputį. Kas žin tėvai, ar šianakt neatsitiks taip kaip praėjus naktį. Atėjus rusams ieškoti ponų, mudvi kone numirėm iš baimės, ypač-gi kai tave vienmarškinį išsivarė. Manėme, kad jau nebegriši.

SKIRPSTAS. Neradus nieko girioje, paleido.

URŠĖ. Reikia prašyti Dievo, kad greičiau pasibaigtų tie sukilimai ir persekiojimai. Vistiek jie nieko gera žmonėms neduoda. Na, ką-gi Barbutė kieme taip ilgai veikia?

SKIRPSTAS. Apsiliuobs ir ateis. Kas žin kodėl dabar ji taip atsimačius. Vis ko tai susirūpinus. Niekumet neparodo linksmo veido.

URŠĖ. Nagi ar da nežinai. Ji vis dar Jono negali pamiršti. O to gali jau ir gyvo nėra.

SKIRPSTAS. Gaila man jo. Geras buvo vyras. Norėčiau, kad jis atsirastų.

URŠĖ (dėdama ant stalo vakariene).

Geras tai geras. Bet-gi ne vyriškai pasielgė, patikėdamas pono melui.

SKIRPSTAS. Kas-gi iš mūsų nedaro klaidų. Dabar gal gailisi (Įeina Barbutė).

SCENA III.

Tie patys ir Barbutė.

URŠĖ. Vaikeli, ką ten taip ilgai veikė. Eik valgyti (visi sėdasi už stalo). Dūkrelė, pasakyk man, kodėl tu dabar išrodai lyg nesava: nusiminus, susirūpinus.

BARBUTĖ. Ką čia dabar mamytė kalbi.

SKIRPSTAS. Nesirūpink vaikeli. Jis gali dar sugrįžti.

BARBUTĖ. Kas gali sugrįžti.

URŠĖ. Jonas.

BARBUTĖ. Nekalbėk mamelė apie jį. Aš jo nenoriu. Aš pykstu, kam jis patikėjo pono melui ir išėjo nieko nesakęs (padeda šaukštą ir rankomis užsidengia veidą).

SKIRPSTAS. Kas buvo jau praėjo ir reiktų pamiršti. Ką gali žinoti, gal dabar jis ir labai gailis taip pasielgęs.

URŠĖ. Na, ką gi tu darytum, jei jis dabar ateitų?

BARBUTĖ. Išeičiau iš gričios.

SKIRPSTAS. Kam čia kalbėti tokie niekai (pasigirsta durų barškinimas).

URŠĖ. Girdi, tėvai, kas žin kas duris barškina. Gal rusas, ar sukilėliai.

SKIRPSTAS. Eik jau. Girdėjo ana kur, kad eidami vidun rusai ar sukilėliai duris barškintų. (Pasikelia nuo stalo, tuo tarpu įeina Jonas su ryšuliu).

SCENA VI.

Tie patys ir Jonas.

JONAS (*įeidamas nusima kepurę*). Tegul bus pagarbintas Jėzus Kristus!

SKIRPSTAS ir URŠĖ (*mustebę*). Per amžių amžius.

SKIRPSTAS. Jonas?!...

JONAS. Sveiki gyvi!

URŠĖ. Senai matytas svečias! (*Barbutė nusiminusi nusisuka*).

SKIRPSTAS (*pasikelia, eina prie Jono*). Sveikas gyvas Joneli! Kur tu buvai dingęs, kad niekur nebuvo girdėti.

URŠĒ (*taip-pat pakilusi*). Sveikas Joneli (*abu sveikinas. Barbutē lig sumišusi nusišukus valgo*). Vos tik pabaigēm apie tave, Joneli, kalbēti. Sakēme, gal jau gyvo nēra.

JONAS. Esu sveikas, teta, ir šiek tiek dar laikausi.

SKIRPSTAS. O kur-gi gyveni? Kur dabar eini?

JONAS. Buvau Uzņemunēj, dēdē. Tarnavau pas ūkininkā. Dabar grīštu ī savo kaimā. Pasiilgau pažīstamū. Gal pas jus jau ir tas vadinamas ponū sukilimas pasi-baigē.

URŠĒ. Kur tau, Joneli. Sako, giriose dar daug slapstosi ponū.

SKIRPSTAS. Gerai, Joneli, kad eidas uzējei pas mus. Naktī dar būtū galē-jē kas užpulti.

JONAS. Negalējau praeiti dēdēs neat-lankēs.

SKIRPSTAS. Na, tai pasidēk ryšulī. Pernakvosi. Baugu dabar naktimis vaikš-čioti. Jei, neduok Dieve, rusai ar ponai sutiktū, tai žvalgu palaikytū ir gyvastī dar gali atimti. Nusirengk, (*nori nuimti nuo Jon-pečių ryšulī*).

JONAS. Ačiū, dēde, bet, (*pažvelgia ī Barbute*).

SKIRPSTAS. Kas yra?

JONAS. Norėčiau nors pasisveikinti su Barbute. Matau, kad ji nenori ī mane nei žiūrėti.

SKIRPSTAS. Barbut, kodel nepasisveikinai su Jonu?... (*Barbutē sumišus nežino ką daryti: tai padeda šaukštą, tai vėl ima, pagaliaus užsikniaubia*).

URŠĒ. Barbut, negražu taip. Kodel nieko nekalbi?

SKIRPSTAS. Taigi, nusirengk. Pernakvosi, pasikalbėsime.

JONAS. Ne, dēde. Matau, kad Barbutē nedovanoja man už padarytą klaidą.

URŠĒ (*priėjusi prie Barbutės*). Kas tau yra? Klausyk, ką Jonelis sako, ar girdi? Negražu taip!

JONAS (*artindamasis prie Barbutės*). Sveika Barbute! (*duoda ranką sveikinties*).

BARBUTĒ (*lyg nenoromis*). Sveikas.

JONAS. Barbute, dovanok man (*Bar-*

butē, ištraukus ranką išbėga po dešinei).

SKIRPSTAS. Barbut, taip tai visai jau negražu!

URŠĒ (*Jonai*). Nepaisyk to, Joneli. Ji nepyksta. Tik per daug susigraudinus.

SKIRPSTAS. Greitai praeis jai tas pasipūtimas.

JONAS. Žinau, dēde, kad labai negražiai tada pasielgiau (*rengiasi eiti*).

SKIRPSTAS (*sulaikydamas*). Naktis, kurgi eisi. Pavojun save statyti?

URŠĒ. Susigerinsite, Joneli. Palauk truputį (*greit išeina po dešinei*).

JONAS. Ne, nenakvosiu. Sudiev, dēde!

SKIRPSTAS (*lyg užgautas*). Negerai elgiesi, Jonai, negerai.

JONAS. Negaliu kitaip, dēde, negaliu. Sudiev! (*išeina*).

SKIRPSTAS (*susimąstęs*). Išėjo. Ge-gras vaikas. Bijau, kad kelyje jam kas nors neatsitiktū. Ir nekalčiausį žmogū kartais gali palaikyti žvalgu (*įeina Uršė ir Barbutē*).

URŠĒ (*stumdama pirma savęs Barbutę, kuri atrodo apsiverkus*). Negražu taip elgties (*nustebus*). O kur-gi Jonas?

SKIRPSTAS. Išėjo...

URŠĒ (*piktai ī Barbutę*). Matai ką savo pasipūtimu padarei.

BARBUTĒ. Gerai kad ir išėjo.

URŠĒ. Dar kalba.

SKIRPSTAS. Tai ką dabar darysi? (*Uršei*). Nepriversime-gi, tai kam bereikalo ir kalbėti, juk ne kūdikis. Tegul daro kaip jai patinka. Na, baigkime vakarienę (*visi sėdasi apie stalą. Staiga pasigirsta už durų bildėsys. Visi nusigąsta*).

URŠĒ. Na, kas čia dabar?

SKIRPSTAS. Reikia pažiūrėti (*pasikelia nuo stalo. Tuo tarpu įbėga vidun keletas sukilėlių. Jų prieky Ulinskis. Visi nusigąsta*).

(Pabaiga bus).

Sporto sekcija.

AR REIKALINGA MERGINOMS SPORTAS.

Kaip vaikinai, taip ir merginos gyvenime sportas turi tiek pat reikšti. Sveikata, linksmumas ir sporto dvasia, tai dovana, kurią kiekviena mergina, ar moteris, taip pat kaip ir vyras, gali laimėti iš sporto.

“Mažas kūdikis, pradėjęs vaikščioti bei bėgioti, jau gali pradėti sportuoti”, — sako Mrs. Molla Mallory, — “gambiausia moteris atletė. “Pirmiausia tuos mažučius reikia mokyti svaidinį mesti. Bemėtydamas svaidinį kūdikis iš pat jaunų dienų jau savo kūną mankština ir augina stiprius raumenis. Motinos prievolė mažus kūdikius pradėti pratinėti prie sporto”.

Kiekvienas veik sportas, kuriuo užsiima vaikinai tinka ir merginoms, išskyrus football, boxing ir wrestling, nes šie merginai yra pavojingi. Netikėtai užsigauti bei įsižeisti pasitaiko bile kokiame sporto žaidime, kaip ir bile kokiame žmogaus užsiėmime, bet kadangi toksai užsigavimas veda prie pripratimo, tada jau tas viršija bile kokią galimą naudą.

Be šitų “extra” pavojingų judėjimų, begalo yra plati dirva merginoms, mėgstančioms sportą. Paimkime, pav., vieną lengviausį žaidimą. Sustojusios ratan 3 ar 4 merginos mėčioja viena kitai svaidinį. Nepratusios iš sykio negali svaidinio pagauti: jis joms lekia tai per aukštai, tai per žemai, tai į šoną. Bet po kelių bandymų tas pats svaidinys jai lekia rodos tiesiog į rankas. Reiškia, miklumo, vikrumo, žvelgimo pradžia jau padaryta. Toliau merginoms tinka “volley ball”, “hand ball”, “basket ball”, baseball”, rounders one-two-three ol cat'-cat”, ir kiti.

Šale tų, vasarą yra dar taip vadinamas vandeninis sportas. Gyvenančiai arti vandens merginai būtinai reikia mokėti plaukti bei su laiveliu įrtis. Įrimasis laiveliu geriausia išlavina rankų raumenis.

Žiemos metų geriausias sportas — tai

čiuzinėjimas ant ledo su pačiužomis (skates). Kiekviena mergina privalo mokėti čiuzinėtis. Tai sveikiausias ir geriausias žiemos sportas. Jis lavina visą kūną.

Grįžkime dar prie vasarinio sporto. Dešimts metų mergaitė, jau turi taisyklingą stiprumą ir gali pradėti žaisti tennis. Naturaliai “tennis” yra vienas tinkamiausių merginoms ir moterims sportu. Jis yra miklus, bet nenualsinantis. Žinoma, ne bent perdaug ilgai žaistumei.

Paviršutiniai žiūrint, daugelis gali manyti, kad tennis yra tikrai rankų ir kojų mankštinimas. Ištiesų-gi fiziniu kūno lavinimo žvilgsniu tennis yra geriausias sportas. Bėgant paskui svaidinį, reikia ir lenktis, ir suktis, ir šokti aukštyn. Žodžiu, reikia visas kūnas lankstyti. Kartu su sportu turi eiti ir gera gimnastika. Inkime, pavyzdžiui, kad ir šokimą per virvę bei lipimą virve ranka per ranką.

Baigdama šį trumpą savo straipsnelį raginu Vytes merginas imties sporto ir kuopose tvirti merginų sporto sekcijas. Kuopose, kur nėra merginų suprantančių sportą, pagirtina būtų, kad vaikinai patartų ir pagelbėtų joms įsisteigti sporto įrankius ir tt.

Justina Karpiūtė.

L. V. Merg. Sporto Sekcijos Rašt.

LAKŠTINKALŲ ČIU LBĖSYS.

Sportas, kas jis yra? Ar jis naudingas ar ne? Į pirmą klausimą galima trumpai atsakyti. Sportas — įvairūs žaidimai yra kaip ir gimnastika — mankštinimasis, iš dalies kaip ir šokiai, tik pastarieji kai-kuriuo atžvilgiu yra pavojingi, nes gimdo pagundą dorai prarasti. Šokiai mat perdaug suartina dvi skirtingi lyti vieną prie kitos. Gi sportas, kaip antai čiuzinėjimas ant ledo, važinėjimas su dviračiu, plaukiojimas laiveliu taip pakinkant vėją su burių pagalba, kaip ir pačiam dirbant irklais, mėtymas svaidinio (bolės) ir taip toliau, yra grynai

nekalti žaislai. Nekalbėsiu čia apie sporto naudingumą, o vien tik papasakosiu atsitikimą iš savo gyvenimo jaunystėje, kada Kaune priklausiau prie sporto-kliūbo, įsteigto Osansko, labai apsukraus tada vertelgos knygomis, dviračiais, muzikos įrankiais ir t.p. daiktais. Perskaičiau šį atsitikimą kiekvienas galės suprasti sporto naudingumą.

Vieną nedėdienį, po mišparų, susirinkom kliuban ir nutarėm visa kuopa dviračiais važiuoti į Mickevičiaus slėnį, kurią didysis poeta vadindavo gražiausia pasaulyje. Kad ten, kur kadaise mūza mūsų dainiui diktudavo nemarios garbės eiles, pasigėrėti žavėjančiu lakštingalų čiulbėsiu. Surtarta, padaryta. Šokom ant dviračių ir visu smarkumu pasileidom Mickevičiaus slėnio link. It kurtai vydami zuikį pasiekėm tą vietą, kur plentas skiriasi — viena jo šaka eina linkui Petrošūnų, o kita į kitą pusę. Privaziavę plento dvišakę pamatėm stovintį kaimietišką vežimą, kurio buvo perskilus paskutinių ratų ašis. Šale vežimo stovėjo miręs jau, amžina atilsį, Karmelitų parapijos klebonas, gerb. kun. kaunauninkas Pranas Butkevičius. Jaunas kaimietis — vežėjas pilnomis ašarų akimis žiūrėjo į vežimą nebežinodamas ką daryti, kaip kuogreičiaus, kaip mums sakė, nuvežti kunigą pas savo mirštantį tėvą. Pamatę kunigą su šienčiausiu visi mes nušokom nuo dviračių ir atsiklaupę pagarbinom dangaus ir žemės Karalių. Po to sumanus ir vikrus mūsų vadas nieko nelaukdamas ėmėsi darbo. Bematant sujungė tris dviračius ir tvirtai surišo. Pasidarė geras, nei kiek nepavojingas automobilis, kurį mes pavadinom *šešračiu*. Taip surišęs dviračius mūsų vadas paprašė kunigą sėsti ant vidurinio dviračio, ant dešinio jis pats užšoko, o ant kairiojo liepė man sėsti. Paklausęs kaimiečio, koks kaimas ir ligonio pravardė, liepė vežėjui čia laukti, o draugams pavažiuoti į pakalnę ir ten palaukti. Gi man užkamanderavo: "Viens! du! trys! spausk padalus ligiai kartu" ir pasileidom plentu pas ligonį su Tuo, kurio dangus ir žemė negali apimti ir nei kokioj kalboj Jo garbės pilnai išreikšti. Už pusvalandžio jau buvom vietoj ir sykiu su kaimiečiais suklaupę prie ligonio namų du-

rių lietuviškai, nors ir lenkišku akcentu, giedojom: "Prieš taip didį Sakramentą!"... Po visam mūsų vadas, kuris per save studijavo taip vadinamą *Phytoterapiją*, tai yra būdas žmonėms gydytis su šaknų, žolių ir kitų augmenų pagelba, prisiartinom prie ligonio ir sužinojęs kokia liga serga tuojaus gavęs nuo moterėlių reikalingų žolelių ir šaknelių sutaisė vaistus. Padavęs ligoniui pirmą dozę jis atsigrįžo į kunigą, kuris čia pat stovėjo, ir tarė: "Gerbiamas kanauninke, jis nemirs. Ši liga yra menkniekis. Už kelių dienų tie vaistai jį ir iš lovos pakels" Ir ištikrųjų. Už kokių dešimts, penkiolikos minučių ligoniui, matyt, geriau pasidarė; jis net maloniai nusišypsojo ir, spauzdamas, ant kiek ligonis gali spausti, dešinę savo netikėtam gydytojui tarė: "Ponuli, lai jums Dievas už tai užmoka — jaučiuos kur kas geriau". Kunigas irgi spauzdamas ranką meilingu, stačiai tėvišku, balsu pridūrė: "Tamsa, ir aš kuoširdingiausia dėkoju už išgelbėjimą mūsų iš keblios padėties. Be to, atvirai turiu pasakyti, kad tamsta esate suvertas ne šian pasauliui, bet aukštesniems tikslams. Jūs turite būtinai patapti Kristaus kariuomenės *avangardos**) kareiviu. Reiškia, apsiginklavęs kryžiumi, Evangelija ir troškimu žmonių išganymo, kaipo kunigas — misionioris, turite skubėti į tolimas, nekrikščioniškas šalis, kad kuodaugiaus žmonių atvedus ant kelio Tiesos ir Amžinos laimės. Matau, tamstai netrūksta gabumų. Mokate ir iš keblaus atsitikimo išėiti ir, reikale, gydyti žmones, ir kalbą bile kokią, man regis, galite greit išmokti; ir dievotumo taipogi nestoka. Visos tos ypatybės yra labai reikalingos kunigui misionieriui. Todel ir tamstai patariu būtinai juomi patapti".

Širdingai atsisveikinę su kunigu ir ir visais, mes sėdome ant savo vežimo-dviračių ir pasileidom atgal kur laukė mūsų draugai, gi kunigui atvažiavo naujas geru arkliu pakinkytas vežimas.

Po trijų savaičių mūsų vadas dingo. Kur jis buvo, niekas, nei mes, nei gan pasi-

*) *Avangardas* — priešakinė kariuomenės sargyba.

turinti jo tėvai nežinojo. Tik laikas nuo laiko tai iš vienos vietos, tai vėl iš kitos gaudavo nuo jo trumpus laiškučius, kuriuose jis pranešdavo, kad yra sveikas, būna geroj vietoj ir kad už keletos metų praneš tikrų apie save žinių.

Praslinko šešeri metai. Vieną nedėdienį po pietų užėjau į Kauno geležinkelio stotį. Žiūriu stovi jo tėvas ir motina apsiašarojus. Šalia jų diktas bagažas. Pasisveikinęs paklausiu, kas yra? Ar nelaimė kokia atsitiko?—Tai gailėsčio ir sykiu džiaugsmo ašaros, — atsakė tėvas. — Ir aš verkčiau, bet vyras esu, vyrui juk netinka verkti. Praradome sūnų. Važiuojame dabar į Prancūziją paldyt jį. Mat, kaipo kunigas misionieris neužilgo iš Marsilijos išplauks Australijon

platinti Kristaus Mokslą tarp australiečių gyvenančių Prancūzijai priklausamose salose.

Atėjo traukinys ir abu seniu įlipo vagonan. Vienas, kitas, trečias varputis; karvežis sušvilpė ir traukinys nudūmė Vokietijos link. Grįždamas namo aš mažiau sau taip: ištikrųjų, sportas yra geras dalykas. Jis ne tik jaunimą apsaugoja nuo blogų ir gašlių minčių, kadangi sportininko galvoj viešpatauja vien tik mintys apie sportą, ambiciją, bet dažnai pastumia link labai aukštų idealų, kaip kad pastūmė ir mūsų vadą patapti kunigu-misionieriumi, tikros civilizacijos kultūrnešėju.

Kazys Vidikauskas.

J. T. Smith.

ATEITININKAS.

(IŠ ANGLIŠKO VERTĖ A. K. TAURAGIS).

(Žiūrėk "V." Nr. 17 (130), 1922 m.).

SKYRIUS XIII.

Pragyvenimo užsidirbimas.

Tyras, vėsus vasaros rytmečio oras, žalių, rasa spindančių, laukų reginys ir maloni visur tyła, po trukšmingos ir neramos, tuščiam prekių vagone, nakties, sužadino vaikų nupuolusį ūpą. Dulkėmis apnešti, skaudančiais šonais nuo nemalonaus važiavimo, raukšlėtuose ir purvinuose drabužiuose, su pasišiaušusiais plaukais abu vaiku pasiraivē, pasižiūrėjo vienas į kitą ir nusišypsojo. Abu prisiminė malonius namie kambarius, minkštas lovas, įtaisytas maldynes ir visus mažus smagumus, kuriuos juodu atmetė.

Vincas, būdamas atviru, savo jausmus ir nuomonę greitai išreikšdavo.

— Na, Arolde, — tarė Vincas, — čia ne Kenmorio, nei ne Valdorfo viešbutis. Mudviejų apsišvarinimas šį rytą turės būti prastas ir skubus. Šitokios prekiniam vagone nakvynės man jau užtenka. Jaučiuos ligkas būtų kiekvieną mano kūno dalį gerai

apdaužęs. Nuo šio laiko aš keliausiu arba perkasos laivu, arba paprastu žemės keliu.

— Sutinku, — atsakė Aroldas. — Dabar siūlau, kad paieškotuva sau mažą viešbutį, kur galima būtų apsiprausti, gauti šepetėlis ir kumpio su kiaušiniais mūsų viduriam nuraminti. Ką sakai, Orlande?

— Aš sakau, kad tu gerai pasakei. Tačiau, mažyti, pirma parodyk man koplyčaitę, kur galima būtų pasimelsti.

— Padėk savo maldas, — greitai atsakė Aroldas. — Maldos mudviejų užbaigtos ligi neužbaigsiva savo valkiojimosi.

Vincas nusijuokė. Padarė ant savęs kryžiaus ženklą ir abu kartu nuėjo į mažą viešbutį, kurį vienas traukinio darbininkas parodė. Čia juodu apsiprausė ir atsisėdo su nemažu darbininkų skaičiumi prie pusryčių. Darbininkams reikėjo greitai valgyti ir išeiti. Gi juodu turėdamu laiko galėjo dalykus apkalbėti. Geras judviejų ūpas buvo slėgiamas, sakytum, besiertinančios nelaimės šešėlio. Abu buvo skaitę apie valkatas, kurie prekiniais vagonais važinėdavo ir manė, kad toks keliavimas į Buffalo

tikrai suteiks smagumą. Bet viena, kita naktis visą romaną atėmė. Mąstydamas apie Omahą ir tolesnę kelionę Vincas jautėsi, kad toks važiavimas tik tumet apsimokėtų, jei nuvažiavus ten kas dovanotų abiem po didelę ganyklą arba aukso kasyklą. Tačiau kas jau sumanyta turi būti atlikta.

D. RUPAINIS,

narys Liet. Vyčių 29 kp., Newark, N. J., pasižymėjęs veikėjas Lietuvos Vyčių Organizacijoje ir aplanai lietuvių katalikų išeivijoje.

— Apie ką tu mąstai? — paklausė Aroldas, dedamas burnon paskutinį kumpio ir kiaušinio šmotą.

— Aš persistatau sau kelią, kuris dar stovi prieš mus, — atsakė Vincas, — ir mąstau, kaip išrodysiva mudu kelionės pabaigoj.

— Tad tu vėl prie Ateitininkų Ratelio prisidėjai? — juokdamasis patėmijo Aroldas.

— Ištikrųjų, kaip gyvas esu, — atsakė Vincas, — nors apie jį nei nemaniau. Galų gale Tėvo N. buvo tiesa. Turiva žiūrėti ateitin. Ir juo anksčiau pradėsiva, tuo bus geriau.

— Gerai, o koks bus naujas mudvieju žingsnis?

— Nėra naujo. Aš jaučiuos taip nuvargęs, kad, rodos, visą mėnesį čia sėdėčiau. Bet pasidairykiva ir ištirkiava savo laimę šiame miestely. Jei dešimtą valandą jausiva geriau, galiva savo švarųjį traukinį kitoj miestelio pusėj dasivyti.

Sunkiais žingsniais juodu ėjo, karts nuo karto sustodamu pasitrinti skaudančias kūno dalis. Bet saulei kylant aukštyn, juodu pradėjo geriau jaustis, ūpas iš naujo pakilo ir protas pradėjo geriau veikti.

Miestukas gulėjo ant lygumos, kur dvi upi jungėsi viena ateinanti nuo Adirondakų kalnų ir čia vienijos su Mohako upe, kuri taip iškilmingai per judvieju gimtinį F. miestuką plaukia. Prie gelžkelio tilto dar išsimaudė, kas iš karto juodu atgaivino, bet po valandos, rodos, tik didino nuovargį ir kūno skausmus.

— Aš siūlau, kad mudu dienai, kitai šiame viešbuty apsibūtava ir pasilsētuva, — tarė Vincas, kumet pradėjo žingsniuoti miestelio link.

— Aš pritariu ir nutariu, kad pasiūlymas būtų užbaigtas, — atsakė Aroldas.

— A, koks tu išrodai antraklasis, — atsakė Vincas ir kritingai pažvelgė į vikrų savo pusbrolių. Aroldas mėgo gražius ir nepaprastos spalvos drabužius nešioti. Nei vienas iš gerai apsirengusių bankos vaikų švarume ir skony negalėjo su juo susilyginti. Dabar-gi jis atrodė biauirus ir visai prastas.

— O tu išrodai it mažų kūdikių mokyklos valkata, — aštriu liežuviu atkirto Aroldas.

— Kaip mudu išrodysiva, kumet Omahą ir lygius laukus pasieksiva?

— Užmirškiva kas turi būti, o kreipkiva domę į tai, kas dabar yra, — išdidžiai atsakė Aroldas.

Kumet bažnyčios varpai ir fabriku švilpnės skelbė dvyliktą valandą, juodu pradė-

jo žiūrėti į darbininkus, išeinančius iš medvilnių dirbtuvės ir kalbėti apie jų gyvenimą. Vyrai ir vaikai buvo valkiais (overall) apsimovę, kurie mašinų aliejumi ir medvilne matėsi gerokai suteršti. Gi moterys ir mergaitės buvo gan švariai pasirėdžiusios. Įėję dirbtuvėn juodu sutiko malonų užvaizdą, kuris supažindino su vieta ir paaiškino mašinų darbą.

— Ieškote darbo? — paklausė užvaizda, — dirstelėdamas į suraukšėtus drabužius.

— Ar tamstai reikia darbininkų? — paklausė Vincas ir pamerkė Aroldui akį.

— Darbininkų mums visumet trūksta, — atsakė užvaizda. Trūksta verpikų, audėjų. Ar suprantat nors kiek apie šį užsiėmimą?

— Nei mažiausio dalykėlio. Jei mudu apsiimtume čia dirbti, — turėtume pradėti kaip prasti darbininkai ir mokytis.

— Rašymo kambary yra vieta dviem vaikam. Mokestis — keturi doleriai į savaitę. Darbą bile kas gali atlikti. Gi kambarį galima gauti bendrovės bendrabuty už tris dolierius į savaitę.

— O ar yra proga aukščiau pasivaryti?

— Ligi pat viršūnės, jei tap ilgai išdirbsite, — šypsodamasis atsakė užvaizda.

— Gerai. Mudu apsvarstysiva ir šianakt tamstai pranešiva.

— Norėčiau juodu gauti, — pridėjo dar užvaizda, išeinant vaikam iš dirbtuvės.

— Kokia tavo mintis? — išėjęs laukan paklausė Aroldas.

— Tokia. Norėjau patirti, ar galima gauti darbo. Matai, aš žiūriu ateitin. Dabar turiu sau ir tau darbą ir jei nėra kito kelio, štai, ir pradėdava dirbti.

Užkandę darbininkai pradėjo rinktis dirbtuvėn. Vaikai ir vyrai, kol švilpynė dar nepaskelbė darbo pradžios, vieni rūkė ir šnekučiavosi, kiti gimnastikavosi. Vincas ir Aroldas, prisitartinę prie sportininkų būrio, tēmijo su pasigėrėjimu įvairius miklumo ir stiprumo rodymus. Jų tarpe geriausiu atlėtu pasirodė jaunas 17 metų gražus vaikas, kuris Vincui ir Aroldui kiekvieno atlėto vertę išpasakojo ir su koku pasisekimu šis sportininkų būrys nugali visus tame mieste

ateivius. Tas vaikas pamilo pabėgėliu ir klausė ar kartais juodu neieško darbo.

— Ką tik esava gavę rašymo kambary, — atsakė Vincas, — bet nežinova ar pasiliksiva, ar ne.

— Pasilikite, — patarė vaikas. — Kitur ir-gi geriau nerasite. Čia randasi gražus vaikinų būrys. Turime gerus kambarius. Mano vardas Vincas Runešis.

— Mudu svarstova, — atsakė Aroldas, — ir šianakt turiva užvaizdai pranešti. Pasitikėsiva tavimi, Vincai, kad supažindinsi mudu su vaikais, jei čia pasiliksiva.

Dešimts minučių trūko ligi Vincas išpasakojo jiems dirbtuvės darbą ir sportininkų laimėjimus. Be to, jis labai norėjo tuodu vaikui prirašyti prie savo skyriaus.

Šeštą valandą Vincas ir Aroldas vėl matėsi su užvaizda. Paskui nuėjo į bendrabutį, kur kartu su kitais dirbtuvės darbininkais suvalgė vakarienę. Po vakarienės abu vaiku, Runelio priežiūroj, apžiūrėjo miestą, nusipirko marškinius, darbinus drabužius ir parėję su kitais keturiais darbininkais sugulė miegkambari. Nors lova ir nebuvo tokia kaip namie, bet vis-gi buvo geresnė negu prekių vagonas.

Darbas dirbtuvėj prasidėdavo septintą val. Taigi šešiose reikėjo keltis. Buvę vienas Vilerdo raštininkas, kitas banko klerkas išrodė lyg du avinu, kumet nuėję dirbtuvėn apsirengė ir buvo nuvesti rašymo kambarin. Runelis-gi ėjo per dirbtuvę ir visiems gyrėsi naujais draugais.

Atėjęs užvaizda parodė, kaip reikia dirbti. Darbas buvo lengvas. Nieko daugiau nereikėjo daryti, kaip tik neišdirbta medvilne šerti didelę mašiną, kuri suplėšus ir dulkes iškračius gerąją leido vienu keliu, o atmatas kitu. Abu vaiku greitai išmoko, kaip reikia paleisti mašiną, sulaukyti, kaip aliejuoti ir tt. Viskas jiemdviem buvo išaiškinta dideliame kambary, kol dar nebuvo sušvilpus dirbtuvės švilpynė. Prasidėjus darbui, Vincas mašinos rankeną pasuko ir medvilne pradėjo ją šerti.

(Daugiau bus).

ANTANO ŽEMAIČIO PAVEIKSLŲ GALERIJA.

Šaulių Sąjungos Atstovas, mūsų dailininkas Antanas Žmuidzinavičius-Žemaitis, praėjusios vasaros laiku atliko didžiulės svarbos darbą. Del vasaros karščių buvęs priverstas pertraukti savo misiją Šaulių reikalais — jisai tą laiką sunaudojo paveikslams piešti. Apsigyvenęs pas tūlą amerikietį fermerį ant Potomac'o upės kranto — vietelėje garsioje visoje Amerikoje gražumu savo gamtos vaizdų, p. Žemaitis pagaminė visą paveikslų-vaizdų galeriją iš Potomac'o upės ir apylinkių gražiausių reginių. Kaip dailininkas-realistas ir labai talentuotas peizašistas (gamtos piešėjas), p. Žemaitis tuose savo paveiksluose netik parodė stiprų talentą, aukštą technikos ištobulinimą vaizdų didžiųjų Europos mokyklų, bet taip pat savotišką, lietuvišką interpretaciją Amerikos gamtos grožio.

Ateinančio sausio mėnesį Atstovybės namuose žadama išstatyti visi tie paveikslai parodai. Tikimasi, kad žymiausi aukštieji sferų žmonės atlankys tą parodą. Tai

gal duos progos vėliau išstatyti tuos paveikslus viename iš didžiųjų Washingtono dailės muziejų, gi paskui gal aplankys jie ir kitų miestų muzėjus.

Nėra reikalo aiškinti, kad p. Žemaičio paveikslų galerija padės Amerikos visuomenei geriau pažinti lietuvių tautos kultūrą per jos dailę.

Lietuvos Informacijų Biūras.

—x—

Ar pažisti ji *] ?

Didvyrių tarpe naujos Lietuvos,
Kurie už ją kariauja;
Už garbę ir laisvę mūsų tautos
Pralietų net savąjį kraują.
Yr' viens' didvyris, dainius garsus,
Kurį net priešai godoja.
Tarp mūsų poetų jis spindi aukščiau
Nemarioj savo dainoje
Lietuvi-tautietį, pažįsti tu jį?
Maironis-Mačiulis vard's jo.
Senai savo dainoms mūs' saldino
[būvi].
Už tat jam sušukim Valio!

Bibliografija ir Rritika.

Visuomeninis Kunigo Veikimas. Parašė Kan. Kazimieras Paltarokas, Dv. Žemaičių Seminarijos Inspektorius. Pp. 96. Išleido Petronio Knygynas Kaune 1921. Jagomasto spaustuvė "Lituania", Tilžėje.

Kan. Kazimieras Paltarokas savo knygos įžangoje rašo, jog socialis klausimas yra labiausia spirginantis dabarties reikalas. Apie tai yra vienos nuomonės visi, kurie šandie aiškiai mato iširusius visuomenės sątykius. "Nieko nepadės", — sako Weiss'as, — "ginčyti socialio klausimo pavojų ir griežtumą; yra jis. Ar akis užmerksi prieš jį, ar ne, jo iš pasaulio neprašalinsi. Jis yra visų atskirų laiko klausimų talpa ir tisa".

"Reikia", — minėjo Leonas XIII, — "kad kiekvienas griebtūsi savo užduoties ir tai kuoveikiausia, nes kitaip, atidėliojant li-

gos gydymą, liga pasidarys neišgydoma. Viešpataujantys privalo pasiskubinti su savo įstatymų ir paliepimų pagalba. Turtuoliai-darbdaviai turi atminti savo priedermes. Darbininkai privalo ieškoti savo teisių teisingu būdu. Kadangi... viena tikvba tegali piktą išrauti su šaknimis ir visai panaikinti, visi turi atminti tai, jog pirmiausia reikia grąžinti krikščioniškus papročius, nes be jų nedaug tepadės grynai žmogiškos išminties sumanymai, nors išrodytų ir labai tinkami".

Krikščioniškiems papročiams gaivinti pirmiausiai pašaukti kunigai. Todėl, auto-

*) Šios eilės yra nekaipo komplimentas-priedas prie rašinėlio: "Ad multos annos" — Majronisowi-Mačiulisowi, tilpusio lenkų savaitrašty "Gwiazda Polarna", Nr. 47, š. m. K. V.

rius, įžymiais ruožais, noriai nurodo visuomeninį kunigo veikimą; parodo, kokiomis priemonėmis gali kiekvienas kunigas prisidėti prie socialio klausimo išrišimo. Tas visas pastabas nuosekliai išdėsto savo knygoje šituose perskyrimuose: 1) Kunigo pavyzdžiai; 2) Liaudies švietimas; 3) Liaudies gerovės pakėlimas; 4) Vargšų globa; 5) Ligonių priežiūra; 6) Šeimynų gyvenimo tobulinimas; 7) Mokyklos priežiūra; 8) Prieanglių globojimas; 9) Rūpestis užaugintais; 10) Parapijos lankymas; 11) Veikimas bažnyčioje; 12) Pastoracijos priemonės.

Gerb. autorius rašydamas tąjį veikalą tuo žvilgsniu atsiekia savo tikslą. Visuose perskyrimuose aiškiai nurodo visuomeninės kunigo prievoles, kokios atatinka jo pašaukimui ir po kiekvienu perskyrimu paduoda plačią bibliografiją. Ir, jeigu kiekvienas kunigas prisilaikytų tų visų patarimų ir nurodymų, išdėstytų toje knygutėje, tai nesirastų tokių žalingų pasekmių, kurios kartais ir gan tankiai pasikartoja klebonų vedamose parapijose.

Knyga "Visuomeninis Kunigo Veikimas" dailiai išleista; popiera tokiam veikalui tinkamai parinkta; vinietė simboliniai religiniai; spaudos klaidų beveik nesiranda ir kalba taisyklinga. Rasite, toji knyga yra pirmos rūšies toje srityje, didžiai pageidautina ir girtina; tačiau vis-gi permažas, kad aukojus jį Žemaičių Vyskupijos 500 metų jubilėjaus sukaktuvėms (1421—1921) paminėti. Berods, tam tikslui priderėjo dedikuoti kokį stambesnį kūrinį.

A. Tam—as.

—x—

KAUNAS. Fotografavo ir išleido *Al. Balsys*. Pp. 62 Otto Elsner, Berlin S 42.

Istorija nieko nesako apie Kauno įkūrimą. Tačiau mitologija mini, anot Vaižganto, jog Kauno įkūrėjas buvęs ateivis iš Romos, Lietuvos bajorų pradėtojo Palemono sūnus. "Ateiviai iš Romos" — Vakarų Europos kultūra; tos vietos "bajorai" — tos kultūros reprezentantai Lietuvoje. Jie pirmiausia atsiranda — panemunėje arba palemunėje (iš čia — Palemonas).

Gerai įsiziūrėjęs į dviejų upių santeklį; upių, kurios dviem vandeningom vagom eina

per visą Lietuvos kraštą,—pats pasakysį, jog čia, o ne kame kitur prasidėjo lietuvių kultūra ir jų istorija. Tauta ėjo palei tas upes iš krašto gilumų, iki sustabdė ją Baltijos jūra; iš jūros tais vienaitijais keliais griovės į Lietuvą draugai ir nedraugai.

Tiesiog negalimas dalykas, kad tame santeklyje, toje angoje į visą kraštą nebūtų apsigyvenę patys pirmieji čia atsiradę žmonės, kad ne iš čia gynę kraštą nuo "barzdėtų vyrų". Tai tebereiškia visa eilė panemunės piliakalnių, kurių senumo joks geologas, joks archeologas nebeatspėja. Rossa — Vilnius santeklyje dviejų upių: Neries ir Vileikos; Kūnas — Kaunas santeklyje Nemuno ir Neries, — tautos instinktas juos čia įkūrė gintis, susisiekti ir gėrėtis. Čia tauta įsikūrė, iš čia sau visą būdą ėmės.

Kaunas ir pakaunės per amžius mirko gynėjų kraujuje. Čia pilių liepsnose beveik jo žūti Lietuvos įgulos ir jų vadai kunigaikščiai. Čia žuvo daug Lietuvos Nepriklausomybės gynėjų. Čia apsigyveno dabartinė Laisvos Lietuvos valdžia. Nun-gi Kaunas yra dabartinis Nepriklausomybės Lietuvos Respublikos sostapolis ir metropolis.

Kaunas yra istorinis ir didžiai brangintinas dėl visų lietuvių. Šiandie domėjasi juo visas pasaulis. Ir mums amerikiečiams itin įdomesnis ir brangesnis. Ir džiaugiamės susilaukę Kauno miesto albumo, iš kurio galime matyti istoriniai brangintinas senovės liekanas ir puošnius dabarties rūmus ir paminklų. Kauno miesto albume telpa 50 įvairių žymėtinų rūmų, namų, paminklų ir vaizdų. Po kiekvienu paveikslu pažymėti vardai: lietuvių, anglų ir prancūzų kalbose. Taip-gi ir Vaižganto įžanga parašyta tose trijose kalbose. Tai pagirtina ir priduoja didesnės svarbos. Toks albumas turėtų rasti kiekvieno inteligento namuose. Pravartu jį rodyti svetimtaučiams, kurie įspūdiuos, matydami prašmatinius Kauno rūmus, Dievnamius, kultūringas mokslo įstaigas ir garsias senovės liekanas. Tuo labiau susidomės Lietuva ir jos piliečiai. Taip. Ir tuo labiau dar domėsis, nes Kaunas šiandie dėl mūsų tai Lietuvių Tautos istorija ir jos siela.

A. Tam—as.

Trumpos žinutės.

—x—

— Sausio 2 d. Worcesterio lietuvių bažnyčioje įvyko jungtuvės J. E. Valdemaro Čarneckio, Lietuvos Atstovo Amerikai, su Eleonora Šalteniūte, nare L. Vyčių 26 kp. ir pasižymėjusia vietos dainininke.

— Lietuvos Valstybės Prezidentu išrinkta ligšiol laikinai ejęs Prezidento pareigas A. Stulginskas.

— Nauju Lenkijos prezidentu Seimas išrinko St. Wojciechowskį.

— Lietuvos Informacijos Biūro pranešimu, Ambasadorių tarybos konferencija pripažino Lietuvą de jure.

— Lietuvos atstovas Amerikai V. Čarneckis praneša, kad Lietuvos valdžios parėdymu, Lietuvos piliečių registracijos Amerikoje laikas pratęsiamas ligi naujo termino, kuris bus nustatytas vėliau.

— Gruodžio pabaigoje Quebeco mieste, Kanadoje gaisras sunaikino Notre Dame bažnyčią, žinoma Quebeco kaipo baziliką, statytą 1647 m.

— Nesenai Lietuvoje įkurta nauja draugija mokslui ir krikščioniškajai kultūrai kelti, kuri pavadinta Lietuvių Katalikų Mokslo Akademija. Draugijos tikslas: sutelkti lietuvių katalikų mokslininkus, sudaryti jiems patogesnių sąlygų mokslui tirti ir vaisingai dirbti mokslo srityje, ruošti ir gaminti naujų mokslo jėgų, platinti ir kelti mokslingumą ir krikščionišką kultūrą lietuvių tautoje. Valdybon išrinkta: J. E. Vyskupas prof. J. Skvircekas, vice. pirm. — prof. P. Dovidaitis ir prof. S. Šalkauskis, sekretorius — prof. M. Reinsys, išd. — adv. L. Noreika, knyginkas — arkivaras — privatdocentas Dr. Alfr. Seimas, revizijos komisijon: prof. A. Grigaitis, docentas d-ras L. Bistras, ir d-ras K. Jokantas.

— Sausio 7 d. Chicagoje, Šv. Jurgio parapijos salėje įvyko Vakarinių Valstijų lietuvių katalikų Seimas. Suvažiavo apie 1.000 atstovų nuo Federacijos ir centralinių organizacijų skyrių, bei pavienių draugijų. Priimtas Seime rezoliucijas įdėsime kitan "Vyčio" numerin.

— Gruodžio 28 d. Belgija pripažino Lietuvą de jure (L. I. B.).

— Gruodžio 9 d. Kaune paminėta trijų metų sukaktuvės nuo buvusio Sibiro Lietuvių Bataliono karininkų: Alfonso Navicko, Vytauto Kasakaičio, Broniaus Šukevičio, Jono Eiduko ir karių Kazio Narvilaičio, Turskio ir Silevičiaus nužudymo. Visus Sibire, Čeremuškino kaime, išgamos lietuviai-bolševikai įskundė rusų raudonarmiečiams, kurie žiauriausiu būdu nužudė. Žuvusiųjų atminčiai Įgulos bažnyčioje kan. Tumas laikė gedulingas pamaldas. Operos solistų koras giedojo Sasnausko gedulingas mišias "Requem."

— Lietuvos Šaulių atstovas dail. A. Žmuidžinavičius, kuris nepersenai nuvykęs su prakalba į Omahą buvo susirgęs, po operacijos jau sugrįžo Chicago. Neužilgo visai pasveiks.

— Gruodžio 27 d. Orchestra salėje Lietuvos Operos artistai — Oleka, Byra ir Leskevičius — davė koncertą. Programą sudarė Lietuvos ir svetimųjų kompozitorių kūriniai, kuriuos artistai gerai išpildė. Publikos buvo daug. Reiškia, koncertas visais žvilgsniais gerai pavyko.

— Gruodžio 3 d., š. m., anksti rytą lenkų partizanų-žmogžudžių būrys, skaičiuje 52, užpuolė Kuciūnų miestelį, kuris randasi Lietuvos pusėje už pusantro kilometro nuo demarkacijos linijos. Įeidami į namus, jei tik duris atidarė vyras, nieko neklausdami šovė taikindami į galvą. Tokiu būdu skyrium ties savo namų durimis nužudyti: Armaničius Vincas, ūkininkas, 42 m.; Sirutis Vincas, ūk., 27 m.; Laukonis Augustas, ūk., 50 m.; Petravičius Martynas, 18 m.; Samuchowas Tarasas, iš Kazanių kaimo, ir Kazlauskas Petras, dailydė 40 m., atvykęs į Kuciūnus su darbais iš Lazdijų. Karaliūnienė Juzė, ūk. 30 m., užmušta sprogstant granatai, kurią įmetė lenkai į grįčią. Sužeisti: Pečiukonis Vladas; Pečiukonis Tamošius ir Jokubauskas Vincas. Prisiplėšę turto, kuriuos sukrovė į aštuonius prievarta paimtus vežimus išbėgo iš miestelio. Nuvykę iki Varviškės kaimo pastotininkus paleido atimdami devynius geresnius arklius ir keturis vežimus. Atleisdami pasakė: "Dabar laukit mūsų važiutų: iki šiol vaikščiojom pėsti, nes arklių neturėjom."

— Sausio 6 d. Quebec'o mieste, Kanadoje, sudegė dar dvi katalikiškos įstaigos — Šv. Jurgio bažnyčia ir mokykla. Abi padegtos nežinomų pilkadarų. Nuostoliai siekia 206,000 dol.

Sausio 21 d. Chicagoje šaukiama masinis Chicagos apielinkės lietuvių mitingas tikslu paremti Klaipėdos lietuvius, sukilusius prieš spaudėjus prancūzus. Po atsišaukimu pasirašo: *J. J. Hertmanavičius, P. Grigaitis, "Naujienu" red., Kun. Dr. I. Česaitis, "Draugo" red., L. Gaizaitė ir Dr. Al. Račkus.*

Jaunimas Lietuvoje.

LAUKUVA. Laukuvos Jaun. Sąj. "Pavasaris" kuopa gyvuoja pusėtinai žiūrint į aplinkinių miestelių kuopas. Narių esama virš šimto. Turi savo vėliavą, knygyną, orkestrą, scenos ūzdangą. Tik gaila, kad neturi salės, kurią reikia dabar nuomuoti ir brangiai mokėti. Todėl ir vakarėliai išeina be pelno. Vienok jaunimas to nepaiso: tankiai rengia vakarėlius, pasilinksminimus, daro viešus susirinkimus, paskaitas ir tt.

G—tė.

ŽEMAIČIŲ KALVARIJA. 1922 m. Telšių gimnazijos mokinių pastangomis susitvėrė "Lietuvos Jaunimo Sąjunga", į kurią susispietė visos Ž. Kalvarijos laisvamaniškos pajėgos, net ir mokytojai, katrų čia yra 5. Mat jie nori, kad visas Lietuvos jaunimas žūtų ateizmo bangose. Kaikurie mokiniai labai uoliai darbuojasi skleidime žydelio Markso mokslo. Kiek galėdami jie eina į sodžiaus jaunimą nešdami tą mokslą ir didžiausių pastangų deda, kad tik kaip nors sugriovus "Pavasario" kuopą. Bet veltui jų pastangos.

Žiogas.

ŽEMAIČIŲ KALVARIJA. Čia prie "Pavasario" kuopos yra knygynas, kurs susideda iš 500 egz. įvairaus turinio knygų. Jaunimas knygas noriai skaito. Daug įvairios literatūros mūsų knygynui prisiuntė Amerikos lietuviai, ypač B. Jakaitis iš Chicagos ir Kazys Vidikauskas iš Philadelphia. Jaunimas džiaugiasi Amerikos katalikų duosnumu, kad nesigaili savo skatikų už kuriuos prisiunčia mums literatūros. Širdingiausia jiems ačiu.

Žiogas.

— x —

ATSIŠAUKIMAS.

Vyčiai!

Amžius merdėjus nutautinimo agonijoje, mūsų tauta cutraukė vergijos pančius, gražino sau laisvę ir žmogaus teises. Ji vėl išskleidė valstybės vėliavą ir išėjo didžiųjų tautų vieškelin. Bet, gražindama sau laisvę, tuo pačiu ji užsidėjo būtinos pareigos ką nors naujo sudėti bendram visos žmonijos labo aukuran. Tačiau pats alkanas būdamas, kito nesusėlpsi. Tai ir lietuvių tautos užduotis pirmiausia gimtojo krašto šimtmečiais sužėlusius dirvonus išarti, skurdo ir vargo piktžoles išrauti, pavyti kultūroje didžiausias tautas. Tą mes pasiekim tik mokslu ir menu.

Šiek tiek suorganizavusi valstybinį aparatą mūsų valdžia įkūrė ir mokslo, tautinės kultūros židinį — Universitetą. Jo uždaviniai be galo platus ir brangūs. Bet jis nė metų dar neturi, todėl labai silpnas ir knygyno dar neturi.

Didelis Universiteto studentų-čių nuošim-

tis yra Ateitininkai, kurie susibūrė į savo korporaciją.

Bet studentija vien profesorių lekcijomis niekumet negali tenkintis, o vadovėlių Kaune taip pat didžiausias trukumas, išsirašyt iš užsienio neišsigali.

Todel Ateitininkų korporacija sumanė įsisteigti savo knygyną ir nutarė kreiptis į Jus, broliai Vyčiai, bendros idėjos draugai!

Šiuo prašome Jus aukoti iš visų mokslo šakų ir visomis Europos kalbomis knygas; taip būtų malonu gauti aukų ir pinigais, kuriais būtų nupirktas užsieny knygų iš aukštosios mokslo srities.

Draugai Vyčiai!

Mūs, jaunos studentijos likimas sunkus. Del tautos nepriklausomybės kovų sutemose per crucem ad lucam gauname žengti pirmuosius žingsnius.

Bet valios, pasitikėjimo ir vilties mums netrūksta, nebodami jokių kliūčių, kantriai sukame gyvenimo ratą.

Bet čia prašome jūs pagalbos.

Paremkite, Vyčiai, mūsų sumanymus, kilnius troškimus, padėkite bendromis jėgomis pralaužti Tėvynės tamsumos sienas, sutirpdinti josios šaltuosius ledus!

Visas aukas galima siųsti: Lietuva, Kaunas, Ožėškienės g-vė 12 Nr. L. Stud. Ateit. Korporacijai.

Pirmininkas (parašas neįskaitomas).

Sekretorius A. Kubilius.

Atsišaukimas į pažįstamus Vyčių kuopose. Mes, Pavasarininkai-ės Laukuvos kuopos, atsišaukiame į savo pažįstamus ir giminačius esančius Vyčių kuopose, prašydami išrašyti mums žurnalą "Vytį". Mums jis išsirašyti brangiai atseina, o tamstoms tai rodos lengvas daiktas. "Vytis" mums labai įdomus. Ne tik mes, Pavasarininkai, bet ir kiti gauda jį. Atsiminkite, broliai ir seselės Vyčiai, kad Lietuvoj daugelis gal jūsų brolių ir seselių suklydo užsikrėtę socializmo dvasia. Delto skaitydami "Vytį" ne vienas gal suprastų ir sugrįžtų ant doros kelio.

Su aukšta pagarba,

Dramos sekc. pirm. vargonininkas
S. Jurgutis.

Laukuva,—13—XI—22 m.

PADĖKA.

Kaziui Vidikauskui, Philadelphia, Pa. ir B. Jakaičiui, Chicagoje.

Už prisiūstąją literatūrą, kuri mūsų kp. yra begalo reikalinga, L. K. J. Są-gos Žemaičių Kalvarijos Pavasario kuopos vardu reiškiu kuoširdingiausiai ačiu. Skyrium K. Vidikauskui ačiu už prisiūstą man savo paveikslėlį.

Iz. Valančius,

Žem. Kalvarijos Pavasario kp. pirm.

Kas Jaunimo Veikiama.

WESTVILLE, ILL. Gruodžio 19 d., 1922 m., įvyko ristinės Vyčio J. Franklino su Westvillės šampionu ir jauncnių ristikų A. Vičio (Vyčio) su J. Sungailu (ne Vyčiu). Po smarkios kovos, kada "refree" paniškino apie mūsiškio lėmėjimą, Vyčių pusėje pakilo didžiausias džiaugsmas. Kad pagerbus savo jauną stipruolį, gruodžio 2 d. (? Red), tapo surengta puota. Nariams ir svečiams susirinkus ir susėdus už gražiai parengto stalo, gerb. kun. Brigmanas atkalbėjo maldą. Po to visi sušūko "Lai gyvuoja sveikas mūsų narys ir svečiai!" Pirm. paaiškinus vakaro tikslą, pradėta užkandžiauti. Šioje puotoje turėjome nemažą svečių: kun. Vencių, klier. Karužį, klier. Vitkų, Vytes Vilkauskaitę ir Gudaitę iš Cicero, Ill., moksl. B. Stulginską, K. Misiūnaitę ir V. Rūkštalių, L. V. V. V. Apskr. rašt., kuris atlankė mūsų jaunimą su Apskr. reikalais. Svečių atsilankymas bei prakalbėlės paliko mummyse daug gerų įspūdžių.

Reikia pažymėti, kad J. Franklinas likdamas šio miestelio "champion wrestler" pakėlė mūsų kuopos ir abelnai lietuvių vardą svetimtaučių tarpe.

Sausio 2 d., šių metų, vietinės Vyčių kp. įvyko metinis susirinkimas, kuriame liko išrinkta nauja valdyba 1923 m. Pirm. liko T. Karužis, vice-pirm. — A. Vičius, prot. rašt. — M. Stulginskaitė, izd. — A. Kleinis, izdo glob. — M. Stulginskaitė ir A. Misiūnaitė, tvarkdarys — J. Rakauskas, fin. rašt. ta pati. Valdybon įėjo visi jauni energingi vyrai. Dvas. vadas kun. Brigmanas pasakė gražią prakalbėlę.

Turime vilties, kad šie metai atneš daug mūsų kuopai pasekmių.

Gražutė.

—x—

WESTVILLE, ILL. Klaidos atitaisymas. "Vyčio" No. 18(131) pusk. 650, aprašyme apie J. Franklino ristinę, (Westville, Ill.) šiaip skambėjo: "šis lietuvis ristuolis ir tt." J. Franklinas iš paėjimo yra lenkas, užaugęs tarpe lietuvių ir didžiai pamylėjęs L. V. Organizaciją. Delto tapo priimtas į kuopą. Dabar uoliai veikia mūsų tarpe.

Justina Karpiūtė.

—x—

CLEVELAND, OHIO. "Šventoji Naktis" scenoje. Gruodžio 17 d. Šv. Jurgio parap. salėje, L. Vyčių 25 kp. vaidino trijų aktų Operetę "Šventoji Naktis" (Komp. M. Petrusko). Paprastas dalykas yra žmonėms vėlokai rinktisi į rengiamus vakarus, bet šiame vakare priešingai, da pusvalandį pirm paskirto laiko žmonių priėjo pilnutėlė salė. Visi susidomėję laukia ką tokio nepaprasto. P. Mušinsko orkestra pagrojo porą šmotelių. Po to seka vaidinimas. Pirmiausia, pakėlus uždangą, matėsi piemenėliai

besirengią gultų. Vienas iš piemenų (p. J. Šeštokas) stipriu — maldingu balsu dainavo solo: "Ačiu, ačiu geras Dieve"... Solo atliko gerai, tas padarė įspūdžio publikai, kuri da daugiau kreipė domės į vaidinimą. Antras tenoru dainavo solo M. Ardzis. Atliko pagirtinai. Visą pirmą aktą puikiai išlavintas angelų (merginų) koras giedojo už scenos, gi piemenėliai scenoje, kas sudarė puikią armoniją, gilaus religinio pobūdžio. Tame pačiame akte pasirodė Angelas, kuris apreiškė gimimą Kūdikielio Jėzaus. Angelas, Pr. Kuzmauskaitė, savo rimtu, linksmu aniolišku nudavimu sužavėjo žiūrėtojus; jos jausmingas, švelnus soprano balsas ir jaunystės veido grožė, sudarė vaizdą, tikrą dailės skonį. Geistina, kad Kuzmauskaitė tankiai būtų matoma scenoje. Joje glūdi daug talento.

Antrame akte ėmė dalyvumą šie: Erodas žydų karalius — J. Sadauskas atliko labai girtinai. Jo aukštas ūgis, pritaikintas karališkas drabužis, veido nusiminimo išraiška ir graudingas išlavintas baritono balsas, darė nusistebėjimą iš mokėjimo padaryti tokį vaizdą. Velnias — J. Šeštokas atliko kopuikčiausia. Iš pradžių jis padarė nemažai juoko savo sukinėjimosi, vėliaus pavartojo velnišką gudrybę, linksmai šokinėjo apie Eroda, velnišku balsu suriko: "Pekloje dejuociva"! Tuomi Erodas persigandęs kloniojasi ir klupščiuoja paskui velnią. Šis vaizdas atlikta tikrai artistiskai. Ciglas — P. Bortnikas atliko tinkamai. Jis pats linksmas būdamas, ragino Eroda būt tvirtabudžiu. Tarnų — M. Ardzis ir A. Buknis. Kareivių — J. Kuzas ir Pr. Kuniškiškis. Mirtis — A. Banys.

Trečiame akte scenoje pasirodė vienas angelų (merginų) koras. Jų vienodi drabužiai, palaidi plaukai ir tvarkingas įėjimas darė puikų įspūdį. Paskui piemenėliai ir trys karaliai. Karaliai — J. Kvederas, A. Buknis ir Pr. Kunigiškis. Angelas Pr. Kuzmauskaitė, Marija — O. Baltrušaitė, Juozapas — A. Jakštaitis. Šiame akte buvo tiesiog kuomi gėrėtis. Matydama tol reginį žmogus pasijunti lyg dvasių pagautas. Štai matoma dailiai padabinta stalinėlė, kurioje guli edžiose Kūdikielis, šale sėdi Marija su Juozapu. Atlanko Angelų koras, Piemenėliai, Karaliai ir Angelas.

Pirmas ir antras aktas atlikta gerai. Trečiame akte pasirodė porą klaidų, kurios buvo galima lengvai prašalint. Čia mokytojas nepavartojo gudrybės.

L. Vyčių 25 kuopos korui priklauso garbė už tokį sunkų darbą — iavinimasi tokio kilnaus ir sunkaus veikalo. Garbė gerb. mokytojui muz.-V. A. Greičiui, nes jis daug darbo įdėjo. Pagyrimo verta kuopa, kuri nesigailėjo lėšų statymui "Šv. Nakties".

Žmonių atsilankė daug. Operetei orkestra grojo p. Mušinsko.

Geistina daugiau tokių vakarų.

Matės.

CHICAGO, ILL. Gruodžio 21 d. L. Vyčių 36 kp. turėjo priešmetinį susirinkimą, kuriame įsirašė vienas naujas narys, Ant. Pilipas.

Apsvarsčius bėgančius reikalus, nutarė gavėnijos laiku pastatyti veikalą "Sibiro Žvaigždė". Vakarų įvykis kovo 18 d., "School Hall" salėje, prie 48-tos ir Honore gatvių.

I sus-umą atsilankė Šv. Agnietės koro nariai, kurie užkvietė kuopą dalyvauti būsiame vakare, sausio 7 d. Kvietimą kp. priėmė ir nutarė buri važiuoti.

Po to išrinkta 1923 m. valdyba: pirm.—St. Pieža, pirm. pag. — P. Kelpšaitė, nut. rašt. — P. Laurinaitė, fin. rašt. — J. Stankus, izd. — Iz. Paškauskas, maršalka — J. Rimkaitė.

Susirinkimas buvo atsilankę svečiai-klierikai iš St. Francis seminarijos: Ant. Karužis ir Mikaitis. Tik gaila, kad susirinkimui užsitraukus iki vėlumų, nebuvo laiko gerb. svečiams pakalbėti.

Koresp.

—X—

LAWRENCE, MASS. Gruodžio 4 d. Lietuvos Vyčių 78 kp. laikė mėnesinį susirinkimą, kurį atidarė dvasios vadas kun. P. M. Juras.

Nutarta įrengti "Sleigh ride party", kada nors po Kalėdų, kumet bus daug sniego. Tuo reikalu išrinkta komisija iš J. Kriviūtės, V. Lensberkiūtės ir K. Banevičiaus.

Gauta kvietimas dalyvauti parapijos vakarienej Naujų Metų išvakarėse. Kvietimas priimtas ir visi Vyčiai pasizadėjo dalyvauti.

Pirmininkas J. Kalėva išdavė raportą iš praėtų metų veikimo. Raportas priimtas su pagyrimu. Antrą raportą išdavė iš buvusio šokių vakaro. Pasirodė, kad vakaras buvo pasėkmingas. Nors tą pačią dieną buvo užbaigimas parapijos baazro, vienok Vyčiai turėjo būrį rinktino jaunimo. Pelno liko keli doleriai.

Išrinkta veikiamoji komisija, kuri darys planus kuopos veikimui. Komisijon įėjo: J. Juknevičiūtė, Ona Sidaravičiūtė ir L. V. Čebatoriūtė.

1923 m. kuopos valdyba palikta ta pati išėmus protokolų raštininkę. Dvasios vadas kun. P. A. Virmauskis, pirm. — I. Kalėva, pagelb. — V. Lensberkiūtė, fin. rašt. — A. Juknevičiūtė, prot. rašt. — L. Čebatoriūtė, izd. — K. Banevičius, izdo globėjai: M. Stravinskiūtė ir P. Baltuškonis. Visi valdybos nariai pasizadėjo uoliai veikti Organizacijos ir bažnyčios labui. Lai Dievas jiems padeda ir jų geri pasizadėjimai įvyksta.

Pageidaujama, kad ateity visas Lawrence'o katalikiškas jaunimas susispaustų po Lietuvos Vyčių vėliava. Tada galima būtų daug naudingo nuveikti Organizacijos ir tėvynės labui.

Veikiančios Komisijos Narė.

—X—

CLEVELAND, OHIO. Gruodžio 11 d. Lietuvių salėje įvyko metinis L. Vyčių 25 kp. susirinkimas, į kurį atsilankė beveik visi nariai. Pirmiausia apkalbėta nepabaigti kp. reikalai. Paskui įvairios komisijos, k. a. Koro, Teatrališko koro, Tautos Fondo, Našlaičių Fondo, Katlikiškų Draugijų Sąryšio išdavė raportus, kurie buvo priimti. Po to ap-

kalbėta vakaras-koncertas, gruodžio 17 d., o po to rengiami vakarai prieš užgavėnes ir po Velykų.

Ant galo liko išrinkta 1923 m. kuopos valdyba, kurion įėjo šie asmenys: pirm.—J. Sadauskas, vice-pirm.—F. Bortnikas, protokolų rašt.—A. Baltrušaičiūtė ir A. Kuzmauskaitė, finansų rašt.—L. M. Damanskas ir A. Buknis, izd.—P. Draugelis, izdo globėjai—A. Pangonis ir J. Januška, tvarkdariai—M. Mikelioniūtė ir J. Bleizgis, koresp.—Z. M. Damanskas, J. Kuzas ir M. Ardzijauskas.

Z. M. D.

—X—

SO. BOSTON, MASS. Iš Lietuvos Vyčių 17-tos kuopos veikimo. Lapkričio 26 d., 1922 m., L. Vyčių 17 kp. statė scenoje "Amerika pirtyje". Vaidinimas pavyko, nes visi vaidilos buvo gerai prisirengę. Bekampio rolę vaidino — J. Naujalis, Bekampienės — S. Kemėšiūtė, Agotos — Bekampių dukters — S. Motiejūnaitė, Vinco siuvėjo — V. T. Savickas, Antano — V. Medonis, Faibeiko — Žydo — J. Skuduris, čia augęs vaikas, kuris labai gerai nudavė žydą, Piršlio — A. Bendoraitis, Piemenuko — J. Trainavičius.

Tarpuose dainavo mūsų solistai—ės A. Drubavičiūtė, F. Urbonavičiūtė ir Pauras. Pianu pritarė viet. varg. M. P. Karbauskas. Dainavo ir M. Gribaitė, kuriai pianu akompanavo jos sesutė P. Gribaitė. Visus dainininkus kelius kartus publika iššaukė ant scenos.

Publikos buvo pilna svetainė ir visa liko patenkinta.

Vakaro vedėja buvo Z. Glineckienė.

Nors laisvamaniai Sandariečiai labai norėjo pakenkti tam vakarui; jie buvo surengę koncertą Lietuvių svetainėje, vienok nepajėgė. Jų koncerte publikos buvo mažai, taigi sienoms turėjo dainuoti.

Lapkričio 30 d. įvyko mėnesinis kp. susirinkimas. Nors ne visi nariai susirinko, tačiau apkalbėta daug kuopos reikalų, taip-pat išklaudyta įvairių komisijų raportai, kaip tai: šokių rengimo, savybės vakarėlio, dramos sekcijos ir tt. Visi raportai priimti su pagyrimu, nes pasirodė, kad padaryta kuopai naudos.

Paskui išklaudyta V. T. Savicko raportas iš L. Vyčių N. A. Apskričio suvažiavimo, kuris buvo įvykęs spalio 29 d., 1922 m., Cambridge, Mass.

Toliau nutarta gruodžio 30 d. surengti šokius ir Naujų Metų laukimo vakarą. Pastarasis bus įrengtas su visokiais pamarginimais.

Lapkričio 28 d., 1922 m., miesto salėje Lietuvos Valstybinės Operos artistai davė koncertą. Pu blikos buvo mažai, nes sandariečiai ir kiti jiems artimi gaivalai tą koncertą boikotavo. Koncerto įrengimu daugiausia darbavosi Šv. Petro parapijos koras su varg. M. P. Karbausku.

Parapijos Ferai. Gruodžio 3 d. prasidėjo Šv. Petro Parapijos Ferai. Pirmą dieną pasėkmės buvo labai geros: jeigu padaryta virš \$300. L. Vyčių 17 kuopa su parap. kuru ir čia pasizymėjo. Vytės ir koristės gana smarkiai darbavosi. Vaikiniai ir-gi neatsiliko.

Valio L. Vyčiams ir Šv. Petro parapijos kuru, nes jie daugiausia dirba tautai ir Bažnyčiai.

Korespondento pagelbininkas.

J. BAUBKUS ir K. VOLTERAITĖ.

Nesenai iškilmingomis apeigomis Šv. Jurgio bažnyčioje, Chicagoje, susirišo moterystės ryšiu. Abu priklauso prie L. Vyčių 16 kuopos ir uoliai jį darbuojasi. Taip pat priklauso prie Apskričio ir "Kanklių", prie Šv. Jurgio parapijos, korų. J. Baubkus šiemet eina Apskr. koro vice-pirm. pareigas.

Ilgiausių metų, laimės ir pasisekimo.

ELIZABETH, N. J. Lapkričio 26 d. čia įvyko Lietuvos Vyčių N. Y. ir N. J. valstijų Apskričio susirinkimas. Neatvykus Apskr. valdybai, susirinkimą atidarė kun. J. Petraitis su malda. Prezidiuman išrinkta: pirm.—K. Karneckas, rašt.—O. Ablupaitė. Po to perskaityta praeito sus-mo protokolas ir eita prie bėgamų Apskr. reikalų.

Apskričio organizatorius savo raporte pažymėjo dirbęs kiek galėjęs. Raportas priimtas.

Didžios garbės vertas kun. J. Petraitis, Sporto Sekcijos kom. narys, kuris pranešė, kad visose beveik kuopose yra sudaryta basebolo komandos, kai kuriose kuopose ir gana stiprios, pav. New Yorko, Elizabeth ir Harrison jau ir amerikonus nugalėjo. Susirinkimas pageidavo, kad katros kuopos dar neturi sporto sekcijos, kad stengtųsi sutverti greit kaip galima. Komisija Apskr. korui organizuoti pranešė, kad koras jau organizuojamas. Apskr. korą mokyti apsiėmė apsigyvenęs New Yorke A. Stanšauskas. Tai pačiai kom. pavesta ir toliau darbuotis koro reikalų. Jaunimas, norintis priklausyti prie Apskr. koro, prašomas kreiptis į kuopų narius, kurie suteiks daugiau žinių.

Iš kuopų raportų pasirodė, kad Patersono ir Elizabetho kuopos yra veikliausios.

Susirinkimas apgailestavo sunkų gyvavimą New York Vyčių ir kreipia domės į New Yorko veikėjus prašydamas jų atsizvelgti į tai ir padėti Vyčiams stiprėti.

Be to, nutarta parinkti aukų iš vertelgų Vyčių spaustuvės skoloms mažinti.

Nutarta surengti vakarą Lietuvos kariuomenės naudai.

Nutarta sutverti L. V. kp. Bayonne ir Jersey City. Vėlaus laiko dėlei kiti sumanymai palikta apkalbėti kitam sus-mui, kuris įvyks New Yorke.

Susirinkimas baigta malda.

Reporteris.

—X—

SPRING VALLEY, ILL. Gruodžio 10 d. L. Vyčių 28 kp. laikė priešmetinį susirinkimą. Ap-svarsčius bėgamus reikalus, buvo renkama nauja valdyba 1923 metams. Pirmininkas S. Evanauskas pasakė trumpą kalbelę, pažymėdamas savo veikimą ir ragino narius-es ir toliaus darbuotis. Atsisakius jam toliaus pirmininkauti, dauguma balsu buvo išrinkta J. Dočkus, vice-pirm. — M. Šimkaitė, nutarimų rašt. — V. Evanauskaitė, finansų rašt. — M. Vasiliauskaitė, izd. per aklamaciją liko ta pati E. Rumšaitė, knygius — S. Evanauskas, maršalka — F. Evanauskas, korespondentas — A. P. Stulga. Dvasios vadas — gerb. klebonas kun. A. Vaitis.

Nutarta surengti vakarą. Rengimo komisijon išrinkta S. Evanauskas ir J. Dočkus. Be to, nutarta surengti "Bunco party" sausio 6 d., 1923 m.

Ši kuopa susideda daugiausia iš čia augusio jaunimo, kuris pavyzdinčiai darbuojasi jaunimo ir Vyčių labui. Praeityje būta įvairių nesusipratimų, dėl kurių kuopa nemažai nukentėjo. Tačiau nenuilstamai darbuodamos praeitų metų valdyba, kuopa pakėlė ir įstatė į gerą finansinę padėtį. Tikimės, kad ir nauja valdyba su tokia pat energija ir dės darban 1923 m. ir dės pastangų sutraukti po Vyčių vėliava visą Spring Vallės jaunimą, kurio čia nemažai yra. Gi mes, nariai-ės, suglaudę pečius eisime valdybai padėti, kad kuodaugiausia nuveikus Bažnyčios ir Tėvynės labui, taip-gi, kad daugiau pasidarbavus mūsų Organizacijos gerovei, ypač remsime mūsų spaustuvę ir kitus Organizacijos reikalus.

Dieve padėk!

Vyčių Mylėtojas.

—X—

GARY, IND. Iš jaunimo darbuotės. Padėkos dienoj parap. svet. Vyčių Merginų Atlėtikos klubas buvo surengęs vakarienę su žaidimais, kurioje dalyvavo daug jaunimo. Prieš vakarienę smagiai pažaista. Paskui p. Alena Biliuniūtė ir Pr. Brančiūtė užtiesė stalus ir nudėjo juos skaniu užkandžiu. Vaikinai susėdo vienoj pusėj, merginios kitoj. Valgydami visi linksmi šnekučiavosi. Per vakarienę šeimininkėms prigelbėjo A. Pažėra ir K. Tamuliūnaitė.

Po vakarienės vėl prasidėjo žaidimai ir tęsėsi ligi vėlyvo vakaro. Išmušus vienuoliktai val. visi pilni geriausių išpūdžių išsiskirstė į namus.

Vakarienėj dalyvavo ir dvi viešni: Ona Salčiūtė ir Em. Romaniūtė, Šv. Kazimiero Akademi-

jos Chicagoje mokinės, kurios keturioms dienoms buvo apsistojusios Gary'je ir sekantį sekmandienį išvažiavo Akademijon tęsti mokslą.

J. A. Vilkišius.

—X—

GARY, IND. Bolševikai laizosi prie katalikų. Šiame mieste yra nemaža lietuviškų draugijų, — pašalpiinių ir idėjinių. Visos jos katalikiškos, išskyrus tris bedieviškas. Katalikiško jaunimo gyvuoja Liet. Vyčių 42 kp. ir Vyčių Mergaičių Atlėtikos klūbas. Bedieviškos jaunimo draugijos nėra.

Neseniai Valparaiso bolševikai prisiuntė laišką Vyčių Mergaičių Atlėtikos klūbo rašt. A. Bilioniūtei kviesdami dalyvauti 21 d. gruodžio jų surengtoje vakarienių. Į tokį bolševikų laišką Vyčių nekreipė domės, nes žino, kad žydų bernai nėra Vyčių draugai.

Tegu bolševikai sveiki sau vakarieniauja ir nelaukia, kad katalikės mergaitės pas juos važiuotų. Ką Vyčiai brangina ir gerbia, jie tą niekina ir išjuokia. Reikia pažymėti, kad valparaisiečiai bolševikai visur dangstosi studentų draugijos vardu. Ištikrųjųgi toje draugijoje nėra nei vieno kataliko.

Garbė Gary'io mergaitėms, kad nesiduoda save apgauti.

Vytis.

—X—

CHICAGO, ILL. L. Vyčių 5 kp. rods ir gyvuoja gerai ir veikia, tačiau retai kada parašo "Vytin" vieną, kitą žinutę. Va kad ir iš priešmetinio susirinkimo, įvykusio gruodžio mėn. pradžioj. Nors ne daug atsilankė narių, tačiau apkalbėta eilė nepabaigtų reikalų ir sudaryta planai ateities veikimui. Išklaudyta raportas iš buvusio vakaro, kuris pelno davė 28 dol. 91c. Ant galo išrinkta nauja valdyba, kurion įėjo pasižymėję darbuotojai. A. Mureika — pirm., A. S. Valunas — pag., A. Monstavičius — rašt., A. Kaminskas — fin. rašt., A. Bacevičius — izd., Pr. Andruškevičius ir M. Pociūtė — izd. glob., A. Kriaučiūniūtė — tvarkdarė, revizijos komisijon — A. Monstavičius, B. Nausėda ir A. Kaminskas, rezisorius — P. Maskolaitis.

E.

—X—

WILKES BARRE, PA. Gruodžio 24 ir 25 dd. po bažnytinėje svetainėje L. Vyčių 15 kuopos įvyko susirinkimas. Susirinkime buvo gražus jaunimo būrelis. Visi pilni energijos ir pasišventimo tęsti pradėtus darbus. Daugiausia buvo kalbama apie sportą ir kitus bėgančius kuopos reikalus.

Gerb. kun. Nanortos atsilankymas į Vyčių susirinkimus su naudingai patarimais daug pridūoda moralės paramos ir energijos. Jis yra didelis jaunimo mylėtojas ir visuomet kartu dalyvauja su juo. Wilkes-Barre jaunimas turi džiaugtis turėdamas savo tarpe gerb. kun. Nanortą.

Toliau buvo kalbėta apie besketbolininkų uniformas ir išlaimėjimą. Uniformos jau pagamintos su raidėmis—L. Vyčiai. Padengimui dalies lėšų už uniformas, yra leidžiama išlaimėjimui dešimtis dolerių auksu. Išlaimėjimo tikietus pardavinėja Vy-

čių kuopos nariai po dešimtį centų. Neatsisakykite nei vienas nuo pirkimo tikietų, nes pirkdami daug pagelbėsime mūsų jaunimui ir parodysime jiems savo užuojautą.

Vyčiams daug darbuojasi kuopos pirmininkas Jonas Lietuvininkas ir kiti valdybos bei kuopos nariai.

Tėmytojas.

—X—

WATERBURY, CONN. Gruodžio 10 d. L. Vyčių 7 kuopos įvyko mėnesinis susirinkimas, kuriame liko išrinkta nauja 1923 m. valdyba. Valdybon įėjo pasižymėję veikime asmenys: pirm. — Juozas Mazeika, vice-pirm. — A. Jokubaitis, finansų rašt. — Jonas Stankus, protokolų rašt. — B. Digris, izd. — Viktoras Vituris, izdo priz. — Marė Gurskiūtė ir Ona Andruškevičiūtė, trustisai — kun. J. Bakšis ir Kl. Skabeikis, rezisorius — Ant. Visminas, medžerius — P. Dervinskas, maršalka — V. Baltrušis, direktoriai — K. Skabeikis, J. Marčiukaitis, J. Survilas, namo prižiūrėtojai — M. Butkiūtė, Marė Plengiūtė, Petras Kevenas, veikiančioji komisija — Ona Vasiliauskaitė, Marė Gurskaitė, B. Digris, A. Vaitkus, P. Drevinskas.

Turint tokią valdybą, reikia tikėtis, kad šiemet kuopos veikimas eis pilnu žingsniu.

Buvęs Sus-me.

—X—

CHICAGO, ILL. L. V. Ch. Apskr. Sus-mas. Gruodžio 10 d. Šv. Mykolo parapijos mokyklos kambary įvyko priešmetinis L. Vyčių Chicago Apskričio kuopų atstovų susirinkimas, kuriame apkalbėta daug svarbių reikalų.

1923 m. Apskričio valdybon įėjo šie asmenys: dvasios vadas — kun. A. Baltutis, pirm. — Ig. K. Sakalas, "Vyčio" redaktorius, vice-pirm. — A. Mureika, rašt. — Alb. C. Alaburdaitė, izd. — A. Valonis, izdo glob. — Pr. Paliulis ir A. Bacevičius, koresp. — V. Stancikas.

Koresp.

—X—

TRUMPOS ŽINELĖS.

— Chicago, Ill. Gr. 17 d. Šv. Agnietės korus prie N. P. Švč. P. Marijos parapijos, davė bažnytinį koncertą, kurio programą sudarė rimto turinio giesmės. Be Šv. Agnietės koro ir jo solisčių, buvo pakviesta dar du svetimtaučiu solistu — Reador ir Carboni — abu baritonu. Pirmasis labai gražiai giedėjo "Ave Maria", antras "Salve Regina" ir "Evening Star." Solo vargonais griežė vietinis varg. S. Žilius ir V. Daukša. Koncertas pavyko.

— Detroit, Mich. Kad sutikus tyromis sąžinėmis Kalėdų šventes, Liet. Vyčių 79 kuopa gruodžio 17 d. "in corpore" ėjo prie Šv. Komunijos. Visi nariai buvo pasipuošę gyvomis gėlėmis. Po mišių šv. kun. J. Čižauskas pasakė gražų Vyčiams pamokslą.

— Gary Ind. Gruodžio 31 d. Šv. Kazimiero parap. salėje Liet. Vyčių kuopa įrengė vakarą. Vaidino komediją "Dangus brangus." Buvo ir dainų. Po programos gražiai pažaista ir pašokta.

Juokai.

KARO MOKYKLOJE.

Karininkas klausia naujoko:

— Ką Tamsta darytum, jeigu su svarbiu žvalgybos pranešimu turėtum pereiti upę?

— Palaukčiau iki užsalty — atsakė naujokas.

—x—

MŪSŲ TARNAITĖS.

Šeimininkė:—Julyte, po pietų nueisi pas Miškauskį, pasveikinsi visus ir paprašysi paskolinti man šiam vakarui šahmatus.

Tarnaitė:—Šahmatus! aš galiu juos paskolinti. Šį vakarą Jonelis neteis, tai vistiek neturėsiu su kuomi lošti.

—x—

ŽINOVAS.

A.:—Pasakyk man, kokiam styliuje pastatyta ši miesto rotušė: baroko ar rokoko?

B.:—Greičiausia bus barokoko.

—x—

Mažas Juozukas žaidžia su Bublių kudlium.

— Nežaisk vaikeli su tuo šunim, nes gali įkasti, — pastebėjo jam Bublys.

— O delko jis tamstos nekanda?

— Jis mane pažįsta.

— Taigi pasakyk tamsta jam, kad aš esu Juozukas.

—x—

SUŽINOJO.

— Delko moterims neauga barzda ir ūsai? — klausia Šnekinskienė savo vyro.

— Del to, kad negali taip ilgai tylėti ir duot progos ūsams ir barzdai užaugti.

—x—

PAS OKULISTĄ.

— Tamsta esi trumparegis.

— Taip.

— Kaip gali tamsta man tai įrodyti?

— Labai lengvai. Matai ponas daktare lubose įkaltą vinį?

— Taip, matau.

— O aš visiškai jos nematau.

MOKYKLOJE.

Mokinys:—Delko, kada Kainas užmušė Ablių, Dievas jam pasakė: “Prakeiktas esi ir klaidžiosi po žemę”.

Mokytojas:—Delto, kad tada dar nebuvo kriminalistų.

—x—

— Ar esi kada važiuęs savo vežime?

— Ne. Mano tėtis neturi nei arklio, nei vežimo.

— Meluoji. Kai tu mažas buvai, mama tave vežė.

—x—

MINKŠTAŠIRDIS.

— Jonai, kas yra, kogi taip žliumbi.

— A, a! Pragėriau paskutinę karvę. O taip aš mylėjau tą gyvulį.

—x—

KRAUTUVĖJE.

Vežėjas:—Noriu pirkti porą pirštinių.

Pardavėjas:—Kokis numeris?

Vežėjas:—275.

—x—

ASILAS.

— Delko zuikis turi dideles ausis?

— Delto, kad jis asilas, nes bėga nuo mūs.

—x—

KRAUTUVĖJE.

Pirkėjas:—Tamsta, ar tik neperdaug už tuos pirkinius paskaityta?

Pardavėjas:—Taip, tamsta. Visados mes dvigubai skaitome.

—x—

Motina (kaimyno sūnui): — Kaip tu galėjai vakar, tamsiam sode, pabučiuoti mano Jadvygutę?

Vaikinas: — Delto, kad nemačiau jos veido. Dieną niekumet nebūčiau to padaręs.

—x—

MOKYKLOJE.

Mokytoja: — Adelute, pasakyk man, delko tavo pavardė yra vienokia, o tavo mamos kitokia.

— Delto, kad mano mama yra jau antrą kartą vedus, o aš dar ne.

—x—

OPOZICIJOJ.

— Kiek kartų teko būti draugijoj tams-ta visados sėdi kairėj pusėj savo žmonos.

— Tuomi noriu parodyti, kad visumet esu moterų opozicijoj.

—x—

Mahanojaus "Saulė" viename savo numerų paduoda štai kokį dviejų lietuvių-ateivių sportelių pasikalbėjimą.

"Sei Džiovai, ka tu tinkini, mano fleperis givino man kika. Ji belyvina, kad aš meikinu lov su kita, o ja forgetinau. Ji šiur kreizy. Aš never to daryt. Ji getino med, kad aš ją last sondey neteikinau ant šio. Aš seivinu kad hevitume gana mazumos peyit už laisnus ir džiodžiui ir da kad liktų ant forničių. Mažu tu Džiovuk, galėtum pahelpyt man. Esu gud felo, pritokyk ją man atgal. Aš ja loviniu ir laikinu su ja meryt.

"Džianuk, tu esi mano frentas ir aš tau pealpysiu. Aš su ja gerai akveinted. Aš ją ondarstendinu. Ji laikina vyrus pafulyt ir pameikyt juos dželus. Neks mondey aš tau viską paakspleinysiu, ką ji tinkina apie tave ir kaip su ja vel pameikyt ap. Sondei kliubas givina balių su densu. Ji ten šiur bus, nes ji aful laikina densyt. Aš askysiu kokį taimą-kitą padensyt su manim, tada aš getysiu iš jos visus sekretus.

"Tai labai fain, Džiovuk. Les go ekros, aš užtrytysiu."

—x—

KAIP PLĖŠIKAI APGAVO ŽYDĄ.

Du vagiu pavogė žydui arklį ir nuvedė į arčiausį mišką paslėpti, nes diėnai artinanties nenorėjo toliaus vesti.

Kad žydas nepakeltų riksmo ir nesimtų ieškoti arklio, juodu sumanė žydą apgauti. Vienas vagių grįšta atgal į karčemos tvartą, iš kur arklį pavogė, užsideda ant savęs apynasrį ir atsistoja prie ėdžių.

Iėjęs žydas tvartan ir pamatęs žmogų vietoj arklio nustebo:

— "Wu is dues", ai vai! Kas čia atsitiko.

— Nebijok manęs, — atsiliepė vagis. Už sunkią nuodėmę tapau paverstas į arklį ir nuo to laiko, kada mane pirkai, sunkia pas tave dirbau. Šianakt, dvyliktai valandai pasibaigus, pasibaigė ir mano vargai. Aš vėl tapau žmogumi.

— "Hast du gevidziolt"! Jam padara nuodemi, a aš turi žudyt mana pinigą. Ar negalėjai dar kelias diėnas kentėti, kol būčiau tavi pardavęs.

— Nepyk, valdove. Tai ne mano kaltė. Už tai, kad mane pirkai, aš prižadau tau tarnauti ir dirbti.

Ui, aš nenorui. Mazu tavyje sėdi kokia baisi dvasia. Tu mazu dar gali persimainyt į kokį baisų sutvėrimą. Aš tavi bijau... Tegul tavi velnas ima.

Ištolo stovėdamas žydas atrišo apynasrį, su dideliu smarkumu nutraukė nuo vagio ir žydiškai sukeikęs išvijo iš karčimos tvarto.

Ant rytojaus, žydas nuėjo miestan arklio pirkty. Kaip tik nuėjo į arklų turgavietę, net pašoko atbulas, ir valandėlę nei žodžio negalėjo ištarti. Priešais save jis pamatė savo arklį. Pasidrasinęs vienok palengva pradėjo prisiziūrėti, gal ne tas, o kitas jam panašus. Ir šiaip žiūri ir taip — tas pats.

— Nori pirkti arklį, — sako vagis. Labai geras.

— No, aš ne toks kvailas, — kužda žydas pasistiebes arkliui į ausį.—Tu laidoke, tu šelmi, tu ir vėl nusidėjai. Nebijok, as tave daugiau nepirksiu. Žinau, tu esi piktadaris.

Nugirdo A. B. Ž.

REDAKCIJOS ATSAKAI.

L. Vyčių Naujos Anglijos ir Conn. Apskr. Valdymboms. Suvažiavimo protokolai labai pasenė (spalio 22 ir 23 dd., 1922 m.), delto jau nebeįdomūs. Ateity prašome protokolų nesendinti, tuojau po suvažiavimo prisiųsti.

A. Žibui, Lietuvoje. Siųstasias fotografijas gavome. Ačiu. Atsakysime laišku.

Vincų Vincui, Lietuvoje. Pluoštą raštų gavome. Ačiu. Vienais naudosisimės, apie kitus parašysime laišku. Laukiame daugiau.

Kastyčiui, Lietuvoje. "Atsiskyrėlis" gavome. Perskaitę atsakysime laišku.

V. Reklaičiui (Sheb. Wis.), J. J. S. D. (Waukegan, Ill.), J. Beržiukui (Detroit, Mich.), Monikai (Springfield, Ill.). Korespondencijų nespėjome idėti šin numerin. Tilps kitame.

Išrašykite Vaikams Paveiksluotą Laikraštį

“ŽIBURĖLI”

“ŽIBURĖLIS” EINA NUO 1920 METŲ DU KARTU PER MĖNESĮ, 16 PUSLAPIŲ DIDUMO, SU VIRŠELIAIS.

Kaina: (Lietuvoje) metams 6 litai — c.
 pusei metų 3 litai — c.
 trims mėnesiams 1 litas 50 c.
 Amerikoje metams 1 dol. — c.
 pusei metų 50 c.

“Žiburėlis” savo skaitytojams duoda priedų — knygų pasiskaityti. Tačiau priedus siunčiama tik tai tiems, kurie visiems metams arba pusei metų išsi-rašo.

“ŽIBURĖLIS”.

Adresas: JURBARKAS (Lietuvoje),
 “Žiburėlis” Redakcija ir Administracija.

Skubinkite Užsisakyti 1923 m.

“KARI”.

Jis nušviečia mūsų armijos gyvenimą ir darbus. Jis duoda daug naudingų patarimų kariuomenės reikaluose.

Jis suteikia žinių apie kitų valstybių armijas.

Jis parodo mūsų priešų karines pajėgas ir ieško kelių joms nugalėti.

Jis neša kareiviams mokslą, duoda dailės raštų.

Todel kiekvienas pilietis, kovojas dėl Lietuvos nepriklausomybės, privalo skaityti “KARI”.

Kaina Amerikoje tikiai 2 dol. Adresas:

KAUNAS

LAISVES ALEJA N. 12

LITHUANIA,

4736 So. Wood Street,

Chicago, Ill.

Jaunime!

SKUBĖK USISAKYTI 1923 METAMS VIENINTELI LIETUVOS JAUNIMO LAIKRAŠTĮ

“PAVASARI”

“PAVASARIS” yra vienintėlis jaunimo laikraštis, kurs gaivina kilniausius jaunimo idealus:— Dievui ir Tėvynei.

“PAVASARIS” kalba į Lietuvos jaunimą lengva, suprantamiausia visiems kalba, — gražiausiomis eilėmis, apysakaitėmis, straipsneliais ir juokų skyriais.

“PAVASARIS” savo Klausimų Dėžutėj duoda atsakus į visus įdomiausius jaunimui klausimus, abejones, teiks įvairių patarimų.

“PAVASARIS” eina gražiai paveiksluotas.

“PAVASARIS” — pigiausias jaunimo laikraštis. Kaina metams tik 1 dol.

“PAVASARIO” adresas: “Pavasario” Administracijai

Kaunas, Ožėškienės g-vė, 12 Nr.

KOMPLETAI

Šiuomi pranešame, kad jau galima gauti apdarytų “Vyčio” kompletų 1921 m. Daugelis Vyčių kuopų turi knygytus. “Vyčio” kompletai paturtins juos stora ir įdomia knyga.

Mūsų Draugų Pavasarininkų skyriai Lietuvoje ir-gi užlaiko knygytus, skaityklas. Vyčių kuopos nupirkdamos po kompleta, gražią dovaną suteiktų idėjos draugams.

Kompletų apdaryta neperdaugiau. Norintieji įsigyti pasi-skubinkite. Kaina \$3.50.

Rašyk dabar:

“VYTIS”

Kuopos!

Kuopos!

Privalo Siųsti Visus Spaudos Darbus į
 LIETUVOS VYČIŲ SPAUSTUVĘ

Kurioje Spausdina

Knygas, Brošūras, Plakatus ir t. t.

Tolumas nieko nereiškia, spaudos darbais kreipkitės sekamu adresu:

K. OF L. PRESS

4736 So. Wood St.

THOMAS SHAMIS, Manager

Chicago, Illinois

PHONE LAFAYETTE 6298